

Xú Giai Nhân

Contents

Xú Giai Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37

Xú Giai Nhân

Giới thiệu

Giới thiệu:Nàng từ khi sinh ra đã mang trong mình kịch độc, dung mạo bị biến đổi không khác gì ma quỷ dọa người. Số

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-giai-nhan>

1. Chương 1

Ta ngồi lọt thỏm trong thế giới của riêng mình, chăm chú xử lý sạch sẽ đĩa bánh quế hoa ướp hương sen đặt ngay ngắn trước mặt.

- Hà tiểu thư, đây là bức tranh của đệ nhất tài tử Giang Mộc Thuần, người xem...
- Hà muội muội, đây là trà được lấy từ trên đỉnh Bắc Huyền Sơn, lá trà này trăm năm mới có thể thu hoạch một lần, xứng danh bảo vật thiên nhiên...
- Lệ Dung muội, đây là vải dệt từ thiên tâm ti, triều đình hàng năm chỉ được tiến cống không quá mười cây, đông ấm hạ mát, nhẹ nhàng mềm mại, khoác lên người muội chắc chắn không khác gì thiên tiên...

Đĩa bánh trước mặt cuối cùng cũng được giải quyết xong, ta phải tay đứng dậy cứ thế dạo bước ra hoa viên. Không phải ta không được dạy thi thư lễ nghĩa, mà là sống trên đời suốt mười bảy năm, ta học được một

điều, dù ta có chào khản cổ cũng sẽ chẳng có người nào chú ý quan tâm tới ta, dù rằng hôm nay có là ngày ta xem mắt đi chẳng nữa.

Đúng, hôm nay là ngày ta đi xem mắt, ba thanh niên kia là đối tượng xem mắt của ta, nhưng khi tới đây, họ không xem ta mà lại xem tỷ tỷ của ta, quà cáp của ta cũng tự nhiên chuyển sang tay của tỷ tỷ ta, ta chính thức biến thành hạt bụi bay sang một góc nhà.

- Ba vị thiếu gia này thật quá quắt, rõ ràng là đến xem mắt tiểu thư, rốt cuộc tại sao lại...

Yến Nhi đi bên cạnh bực bội lên án, ta cười cười, không muốn giải thích, vì dù ta không giải thích, Yến Nhi cũng đã tự có câu trả lời.

Hà thượng thư Hà Thâm Nghiên có một trai hai gái, đại nữ nhi Hà Lệ Dung năm nay mười chín tuổi, dung nhan diễm lệ, diên đảo chúng sinh, đại công tử Hà Lâm Chi năm nay mười bốn tuổi, dù còn nhỏ nhưng đã phảng phất nét tuấn dật vô song, hai người này thiên tư hơn người, thi từ ca phú không gì không thông, từ nhỏ đã vang danh khắp kinh thành. Riêng nhị nữ nhi, không biết từ lúc nào tên tuổi đã nhanh chóng chìm xuống đáy vực, trở thành một người bình thường trong những người bình thường, cứ thế đi ra khỏi trí nhớ của mọi người.

Vị nhị tiểu thư đó không phải ai khác mà chính là ta, Hà My Thiên. Đại tỷ ta là hạc giữa bầy gà, ta chính là gà, nàng là thiên tiên giữa chốn phàm trần, ta chính là phàm nhân. Ta, luận về nhan sắc, hơn cả bình thường, xét về học thức, hơn cả bình thường, riêng phần khí chất, hơn cả bình thường, tất cả, hơn cả bình thường. Mà cái hơn cả bình thường ấy, chính là thấp hơn cả bình thường.

Lúc nhỏ ta không ngừng tự hỏi, tại sao giữa ba tỷ đệ muội lại có sự khác biệt xa vời đến thế, nhưng vẫn không tìm ra câu trả lời. Hạ nhân Hà gia vẫn thường hay loáng thoáng kháo nhau rằng ta không phải con ruột của cha nương, ta cũng cảm thấy có phần đúng, mặc dù nương đã nhanh chóng dạy cho kẻ phát pháo tin đồn đó một trận, nhưng trong thâm tâm, ta vẫn nghĩ câu đáp án có lẽ chỉ có thể là vậy.

Ta nhẹ nhàng ngắt lấy một đóa hải đường, cài vu vơ lên mái tóc của Yến Nhi. Yến Nhi có một mái tóc rất đẹp, nhẹ như tơ, mềm mượt suông dài, đen nhánh như mực hảo hạng xứ Vân Yên.

- Tiểu thư, sao lại cài cho em? Hoa này người cài lên hắt sẽ rất đẹp.

Ta? Ta phì cười, lắc đầu từ chối. Cài lên tóc ta chính là vạn phần sỉ nhục đóa hoa, ta tự biết sức mình, cho nên không bao giờ dám buông tay chà đạp hoa cỏ. Hoa chỉ hợp với mỹ nhân, ta lại không phải là mỹ nhân, vậy nên ta không thích hợp với hoa.

Lần này là lần thứ ba ta tham gia xem mắt, cả ba lần đều do nương tự thân an bài, hai lần trước đều có người đi cùng, nhưng hôm nay do bận việc đột xuất nên thay vào đó là tỷ tỷ Lệ Dung của ta. Ta không xấu, đường nét trên gương mặt có lẽ không thua gì tỷ tỷ cùng đệ đệ, nhưng thật không may, xéo qua cánh mũi ta, nằm vắt ngang trên khuôn mặt là một vết màu nâu thẫm, hai bên má ẩn hiện lốm đốm vàng vàng, trông vô cùng dọa người, chỉ có thể dùng phần để che lấp phần nào, nhưng cũng vì thế mà làm cho khuôn mặt trắng bệch ra.

Học thức bản thân ta cũng chẳng khá hơn ai, có thể đọc thông chữ viết, nhưng lại không thể xuất khẩu thành thơ. Đàn ta không biết gảy, sáo ta không thể thổi, tranh ta chỉ có thể vẽ năm vòng tròn chụm lại làm hoa, cùng ba đường thẳng mọc lên xung quanh làm cỏ. Múa? Ta tự cảm khăn lụa trôi mình thì được, tuyệt không thể bày ra động tác nào có thể dùng để liên tưởng tới chữ “múa”.

Bởi vậy, ta cứ thế lọt vào danh sách “con dâu không được ưu tiên” của các vị phu nhân cùng công tử. Nương lại không muốn ta lấy phải bá tánh bình dân, yêu cầu con rể của người cũng rất cao, vậy nên cứ liên tục tổ chức xem mắt, xem một lần ba bốn người, hi vọng có người nào đó có thể nhìn ra ưu điểm của ta mà rước về. Nhưng ta cảm thấy, ngay cả ta cũng không tìm ra ưu điểm của bản thân mình, vậy làm sao họ có thể nhìn thấy?

Quay đầu nhìn lại khung cảnh huyền ảo phía trong đình viện, có lẽ sẽ mất một thời gian dài nữa mới tan, ta vẫn cứ thế hóa thành vô hình trong mắt họ, xem ra lần xem mắt này lại không thành. Tỷ tỷ có lẽ đã nhìn trúng vị công tử nào, quên mất cả vị muội muội là ta, vẫn say mê hàn huyên tâm sự, nhưng nhìn trúng thì sao, chỉ là nhất thời, hắt vẫn sẽ không thể mãi mãi nằm trong tim nàng.

Hà Lệ Dung, trưởng nữ của Hà gia, từ nhỏ đã được bồi đắp rèn luyện, đôi chân đã được phụ mẫu hướng đi trên con đường làm mẫu nghi thiên hạ, đối tượng mà nàng sẽ gả đi là hoàng đế, vị trí mà nàng nhắm tới là ngôi vị hoàng hậu, vậy nên, cóc ghẻ, xin đừng mơ tiếp giấc mơ cùng thiên nga sánh vai bầu bạn nữa, nếu không, kết cuộc vẫn sẽ là ôm trong lòng một khối tình đau.

Vừa đi vừa suy nghĩ, ta không biết đã đến bên hồ cá từ lúc nào. Bên trong hồ này đều là những con cá ta nuôi từ nhỏ, chúng đều là bạn của ta. Gia nhân trong phủ, đối đãi với ta đều dùng lễ đối với chủ tử, không có mấy phần thật tâm, dù sao ta cũng là kẻ không có tiền đồ, cho nên họ cũng không cần phải phí sức cung tặn tụy chăm sóc ta. Yến Nhi không phải hạ nhân, nàng là tiểu khát cái ta mang về trong một lần viếng chùa chín năm trước, nàng không có kế ước, chỉ đi theo chia sẻ vui buồn cùng ta, cùng ăn cùng ngủ với ta, bầu bạn giúp ta bước qua từng ngày tháng tẻ nhạt.

Ta ngoại trừ Yến Nhi còn có một người bạn nữa, là tứ tiểu thư của Nhiếp Viễn Phi Nhiếp tướng quân – tiểu Linh Phân. Ngoại trừ hai người này ra, không còn ai chịu bầu bạn với ta. Các vị tiểu thư khinh thường đi chung với những kẻ xấu xí, các nàng cho rằng như vậy sẽ phá hủy hình ảnh của mình. Các vị công tử càng không có nhã hứng cùng một người xấu xí như ta tâm tình, nhìn thôi cũng đã là cực hạn của sức chịu đựng, làm sao còn có tâm tư uống rượu ngắm hoa?

Phụ thân ta vốn tính tình lạnh nhạt, mặc dù ta cảm nhận được người thương yêu ta nhất trong ba đứa con, nhưng lại thường không mấy thân cận cùng ta, ta cũng không để tâm, tình cảm của người, ta hiểu rõ là được. Nương lại tạo cho ta cảm giác người ngại ngùng cùng ta gặp mặt, cho nên ta cũng không muốn phiền người, luôn luôn tận lực tự lo cho bản thân.

Tỷ tỷ từ nhỏ đã không ưa thích ta, một tháng đôi khi chỉ gặp nhau dăm lần, nói với nhau đôi ba câu chào hỏi, sau đó lạnh lùng rời đi. Ta cũng không nín kén, ta vốn từ khi sinh ra đã mang hình dạng của ma quỷ, ngay từ đầu đã không có tư cách đứng bên cạnh thiên tiên. Đệ đệ càng không dám đến gần ta, lúc nhỏ hẳn chỉ vừa nhìn thấy ta đã khóc thét như nhìn thấy yêu ma, liên tục ba đêm mơ thấy ác mộng, ta không muốn dọa hấn, vậy nên càng cố sức tránh mặt hấn. Hấn đến bây giờ, ta nghĩ, trong mắt hấn, vốn từ lâu đã không hề có nhị tỷ là ta.

Ta cứ thế bình đạm qua ngày, một mình cô độc sống trong Hà phủ, thoáng chốc đã qua mười bảy năm, không dài không ngắn, trôi qua đời ta như một giấc mộng không mùi vị, chỉ có lạnh nhạt, đạm mạc, cô đơn.

- My Thiên.

Nương của ta từ từ bước đến, bộ dạng trông như vừa từ bên ngoài trở về. Người phụ nữ này, dù đã hơn ba mươi nhưng vẫn còn khá trẻ trung mặn mà, mang theo khí chất thanh thực cao quý của một vị phu nhân. Xem con đẹp hay xấu thì nhìn vào cha mẹ, câu này quả không sai, chỉ có ta là ngoại lệ. Ta triu mi cúi đầu, tuân theo đúng lễ mà chào hỏi.

- Nương đã về.

- My Thiên, tại sao ngươi lại ở đây? Lệ Dung đâu? Tam vị công tử đâu?

Ta không trả lời, chỉ cúi mắt xoay đầu về phía đình viện vẫn còn huyền ảo, giờ đây đang vang vọng tiếng đàn thánh thót của ai đó, chốc chốc lại vang lên vài tiếng ngâm thơ, khiến cho không khí thanh nhã bao trùm cả hoa viên. Nương không nói gì, chỉ nhíu mày sau đó lắc đầu.

- Nha đầu Lệ Dung này.

Ta cũng bảo trì im lặng, không nói gì hơn. Ta biết, nương không phải trách cứ tỷ tỷ không quan tâm tới ta, bà đây là đang trách cứ tỷ tỷ vì sao cứ nhiên lại có thể gần gũi đánh đàn ca hát cùng nam nhân, điều này có thể ảnh hưởng xấu đến thanh danh của nàng, ảnh hưởng đến con đường đi lên hậu vị của nàng, ta không oán trách, cũng không đổ kỵ, chỉ thấy tâm bình lặng như nước, dù sao cũng đã mười bảy năm, tất cả dường như đã trở thành thói quen.

Cảm thấy vô vị, ta cũng không muốn ở lại nghe nương oán trách tỷ tỷ, đành cúi chào xin về phòng, cũng đã đến lúc cần trở về, ta còn phải cho Tiểu Hoàng ăn, giờ này hấn hẳn đã đói lắm rồi.

Bên cạnh Yến Nhi, Linh Phân, cá và chim, Tiểu Hoàng là một người bạn khác của ta. Nó là một chú chó lông vàng thuộc giống chó ngao, là do Linh Phân đặc biệt tìm kiếm ở biên cương mua về cho ta. Tiểu

Hoàng rất to lớn, ăn rất khỏe, cũng rất thông minh, hẳn chỉ nghe lời ta, ngoài ta ra tuyệt đối không thêm đếm xỉa tới ai khác. Nghe nói đây là đặc tính riêng của giống chó này, ta cũng rất hài lòng, người khác không coi trọng ta thì có sao, ta vẫn là nhất trong lòng Tiểu Hoàng, thế là đủ.

2. Chương 2

Tháng tám dần dần qua đi, chuẩn bị kéo tháng chín về trên đất kinh thành, nương rớt cuộc cũng chịu từ bỏ chuyện xem mắt của ta. Người bây giờ đang gồng mình dồn hết tinh lực vào tỷ tỷ, dù sao tháng mười đã gần kề, thời gian tuyển tú đã ở kề bên. Lệ Dung năm nay đã mười chín, nếu bỏ lỡ lần này, ba năm sau dù cho nàng có xinh đẹp thế nào cũng đã trở thành gái lỡ thì, không còn tư cách tham gia tuyển tú nữa.

Mấy ngày này Hà phủ vô cùng bận rộn, mọi người tất bật tới lui không ngừng nghỉ, chỉ có ta là nhàn hạ không việc gì làm dạo chơi khắp nơi. Thức dậy rồi ăn, ăn no thì đọc sách, đọc sách chán lại dẫn Tiểu Hoàng đi dạo vòng quanh, dạo mệt rồi lại về ngủ. An nhàn tới mức khiến người nhìn vào cảm thấy ghen ghét, nhưng biết làm sao, ta lại chẳng biết làm gì, nên dù có muốn cũng chẳng thể nhờ vả gì ở ta.

Thật ra có một số chuyện ta có thể làm, hơn nữa còn hoàn thành vô cùng tốt. Ta vô cùng có khiếu trong chuyện may vá, thêu thùa lại càng khó tìm thấy đối thủ, tuy nhiên, điều này chỉ có Yến Nhi cùng ta biết, bọn ta cũng không muốn nói ra mà rước thêm phiền phức vào người.

Đầu bếp ở Hà phủ không người nào có thể so với tay nghề của ta, Linh Phân từng nói đùa, nếu sau này có bị đuổi khỏi nhà, ta hoàn toàn có thể dựa vào trù nghệ mà mở ra một tửu lâu. Đương nhiên, dù cho ta nấu giỏi đến đâu, hạ nhân trong Hà phủ cũng không có lá gan đến nhờ vả ta lo chuyện bếp núc.

Dựa vào hai năng khiếu đó, ta là một hình mẫu tuyệt vời của một hiền thê trong một gia đình bình thường. Khổ thay, ta lại sinh ra trong một nhà phú quý, thứ mà ta thông thạo lại không phải là thứ mà một tiểu thư cần biết, vậy nên như hiện thực thể hiện, ta trở thành một kẻ lạc loài.

Ngày nối ngày nắm đuôi nhau mà đi vào quá khứ, vào một buổi chiều tháng chín mát dịu, một tin tức truyền đến khiến ta nắm đứt hết mấy sợi lông khi đang vuốt ve Tiểu Hoàng, nương mang theo vẻ mặt không thể ngờ đến thông báo cho ta: Duyệt Lăng Vương cầu thân, hơn nữa còn chỉ đích danh ta. Không phải tỷ tỷ ta, không phải Hà Lệ Dung, mà là ta, là Hà Mỹ Thiên.

Yến Nhi bên cạnh há hốc mồm tạm thời ngốc không biết nói gì, sau đó luống cuống đi theo nương cùng phân phó hạ nhân lo lắng chuyện chung thân đại sự của ta. Còn ta? Vẫn ngồi tại chỗ ngẩn người như cũ. Một phần vì không tin tưởng vào những lời vừa rồi, một phần lại không ngừng tự hỏi, vì nguyên nhân gì mà Duyệt Lăng Vương lại hướng tới một xú nữ là ta mà cầu thân?

Ta không tin trên đời này có nam nhân không coi trọng nhan sắc bên ngoài, hơn nữa lại là người mang huyết thống cao quý của hoàng tộc. Người trong hoàng thất, sĩ diện chính là tất cả, cưới phải một xấu nữ chính là tự hạ thấp mặt mũi của mình, nếu không phải lưỡng tình tương duyệt, tình cảm sâu nặng gì đó, có người lại nguyện ý như thế mà tâm không vụ lợi gì sao? Ta không tin, ngay cả khi ta đặt mình vào vị thế đó, ngay cả bản thân ta cũng không muốn, vậy nên ta càng có lí do không nguyện ý tin tưởng cuộc hôn nhân này.

Ta cứ thế bối rối ngồi chờ đến tối để gặp mặt phụ thân, ta không muốn chấp nhận hôn sự này, dù không muốn tranh đấu nhưng ta cũng không muốn đi trên một con đường mà bản thân không hề biết có tìm thấy lối ra hay không. Nguyên vọng của ta chỉ muốn một đời bình lặng mà sống, cuộc hôn nhân này khiến ta cảm thấy nguy cơ trùng trùng, vậy nên ta nguyện dù không lấy được chồng cũng không muốn dây vào nó.

Người ta nói “Ngày tháng mười chưa cười đã tối”, nhưng ta lại cảm thấy hôm nay ngày thật dài, mặt trời cứ thế chần chừ không chịu lặn xuống, cho đến lúc ta bực bội bảo Tiểu Hoàng sủa mấy tiếng dọa hấn chạy đi, vài ông sao mới lặng lẽ trèo lên ngôi chêm chệ giữa trời. Nương theo ánh trăng, bỏ mặc Yến Nhi vui mừng tất bật lựa chọn vải vóc, ta thấp một chiếc đèn lồng hương phủ viện của phụ thân đi tới. Bất quá chưa tiến vào phòng, ta đã nghe tiếng của người khác từ bên trong vọng ra.

Bên trong phòng là tỷ tỷ Lệ Dung cùng nương của ta, mặc dù hai người nói khá nhỏ nhưng chỉ cần nép tai sát vào vách, ta vẫn có thể nghe được rõ ràng. Trong đầu thoắt hiện lên tiếng cảnh báo không nên bước vào, vậy nên ta chỉ có thể đứng ở ngoài mà lắng nghe sự tình bên trong.

- Nương, rốt cuộc chuyện hôm nay là sao? Ta vì sao vẫn cảm thấy nó không khác nào mộng?

- Ta cũng vậy, bất quá ta cũng đã sai Hồng Nhi đi tìm hiểu rõ sự tình rồi.

- Vậy là người đã biết chuyện gì xảy ra?

- Đứa nhỏ này, người không thể luyện tập tính nhẫn nại được sao? Thật uổng công nương thương người, hảo hảo dạy dỗ người...

- Hì hì, nương... ta chỉ tò mò quá thôi, người nghĩ xem, chuyện này dọa người như thế nào? Duyệt Lăng Vương ngọc thụ lâm phong, vương giả cao quý vô cùng, như thế nào lại có thể hướng một xấu nữ cầu hôn chứ.

- Lúc đầu ta cũng cảm thấy mơ hồ, chỉ là khi biết rõ sự tình thì mới vỡ lẽ. Lệ Dung, người có biết Duyệt Lăng Vương xưa nay vẫn đối chọi với Hoàng Thượng?

- Vâng nương, điều đó mới chính là điều nữ nhi lo lắng, nếu muối muối thật sự gả cho Duyệt Lăng Vương, khả năng sẽ khiến cho Hoàng Thượng nảy sinh tâm nghi kỵ, khi đó... có lẽ Dung nhi sẽ khó có cơ hội tiến vào cung...

- Nương cũng cho là vậy, vậy nên lúc này mới thử cầu xin lão gia từ chối hôn sự này, chỉ là lão gia thật quan tâm đến tương lai của My Thiên, không muốn con gái lỡ thì, cho nên mắng ta một trận, bây giờ có lẽ hẳn đang tức giận trốn ở thư phòng rồi.

- Nương, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao tự dưng Duyệt Lăng Vương lại muốn My Thiên?

- Hôm nay, phe cánh của Hoàng Thượng có người ngay tại triều châm chọc Duyệt Lăng Vương giả nhân giả nghĩa, giả dạng thánh nhân khinh quyền, khinh tài, khinh sắc, y kích bác Duyệt Lăng Vương không phải là danh sĩ, đồng thời ra điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Điều kiện... Duyệt Lăng Vương chỉ có thể vấn hồi sự thật bằng cách... bằng cách hắn có thể bỏ qua đẹp xấu bên ngoài mà yêu thương vẻ đẹp bên trong, cưới một xấu nữ làm vợ...

- Vậy là... My Thiên được chọn...?

Ta nghe xong không khỏi cười khinh thường, vậy ra, hôn nhân của ta chỉ là một đề bài, còn ta lại trở thành công cụ để đánh giá phẩm hạnh con người. Còn Duyệt Lăng Vương, không biết hắn là người như thế nào, chỉ là từ khi biết hắn vì chuyện này mà đáp ứng lấy ta, bản thân hắn trong mắt ta đã trở thành một kẻ giả nhân giả nghĩa chính hiệu. Lấy hạnh phúc của một người phụ nữ để khẳng định mình, đó không phải là hành động nên làm của một đấng nam nhi. Đang định xoay người rời đi thì những lời phía sau lại lôi kéo ta trở lại.

- Nương, nương người không thể để cuộc hôn nhân này thành được, người không thể để tương lai của Dung nhi bị chôn vùi bởi vì cuộc hôn nhân này...

- Chuyện này... Dung nhi, My Thiên khó khăn lắm mới có người chịu thú...

- Nương, người quên sao? Chúng ta đã mất mười chín năm, mười chín năm đó. Người định đem tất cả đồ sông đồ biển chỉ vì hôn sự của nha đầu My Thiên sao? Nương, người ngẫm lại xem, My Thiên đâu phải không thể gả, chỉ cần sau này ta làm được hoàng hậu, ta chắc chắn khẳng định bản thân mình có thể đứng ra tìm cho My Thiên một phu quân tốt. Nương...

- Dung nhi, My Thiên năm nay đã mười bảy, còn người... biết tới khi nào mới có thể làm hoàng hậu...

- Nương! Rốt cuộc con là con gái của người hay nha đầu kia mới là con gái của người?

- Cả hai đều là con ta...Dung nhi...

- Nó không phải! Nó là con của tiện nhân kia, không phải con của người! Con và Lâm Chi mới là con của người! Nương, người nguyện hi sinh tương lai của con gái mình chỉ vì nghiệt chủng của tiện nhân đã cướp đi hạnh phúc của người sao?

- Dung nhi! Con không được nói mẫu thân của My Thiên như vậy!

Một tiếng “bốp” rõ ràng vang vọng trong đêm tối, ta thức thời nhanh chóng thổi tắt ngọn nến bên trong đèn lồng giấy, lách mình nép vào một góc tối. Chỉ nghe một loạt tiếng loảng xoảng vang lên, sau đó cánh cửa phòng bị bật tung ra, một bóng dáng yếu điệu lao nhanh ra khỏi phòng, dường như còn thoang thoảng mang theo tiếng khóc tức tưởi.

Ta ngưng mắt nhìn theo bóng dáng của tỷ tỷ biến mất dần trong bóng tối, tai lắng nghe tiếng kêu thê lương của côn trùng hòa cùng tiếng khóc đau lòng của nương, tần ngần một hồi, sau đó lặng lẽ cất bước đi khỏi nơi này, ta đi vào chỉ khiến nương thêm khó xử, chi bằng rời đi.

Nương không phải mẫu thân ruột của ta, chuyện này ta đã phát hiện từ lâu. lúc đó cũng chính tại nơi này, ta ngồi bên ngoài phòng lắng nghe nương cùng Lệ Dung trò chuyện. Nương kể cho tỷ tỷ nghe về mẫu thân ta, về thân thế của ta, chỉ mong nàng thêm thông cảm và thân cận cùng ta. Chỉ là nương không ngờ được, bởi vì vậy mà nàng càng thêm khinh thường cùng xa lánh ta.

Chuyện xảy ra từ lâu rất lâu, khi cả nương, phụ thân, cùng mẫu thân ta còn trẻ, mẫu thân ta là một gia tướng tùy thân của Nhiếp tướng quân, Nhiếp Viễn Phi, cũng là nữ nhân mà phụ thân ta yêu nhất. Bất hạnh, nam nhân mà mẫu thân ta yêu thương lại không phải là người. Phụ thân ta đợi mãi vẫn không được mẫu thân đáp lại, đành phải đau lòng cắt đứt đoạn tình đơn phương này, chấp nhận lấy một người con gái không quen không biết, cũng chính là nương của ta.

Nam nhân mà mẫu thân ta yêu thương không phải ai xa lạ, chính là người mà nàng hết lòng bảo vệ, chủ nhân của nàng, Nhiếp Viễn Phi. Chỉ là, với xuất thân của nàng, mãi mãi không thể làm thê của hắn, suốt đời chỉ có thể nhận danh phận thiếp thất, đứng phía sau chính thê mà dõi theo hắn.

Một ngày tuyết lạnh phủ trắng kinh thành, gió đông từng đợt thổi rụng rơi chiếc lá khô cuối cùng trên tán cây gầy, trước cửa phủ Hà gia to lớn đóng kín im lìm, người ta tìm thấy mẫu thân với chiếc bụng to lớn toàn thân vậy máu ngất xỉu. Khi đó, trong bụng của người có một hài tử đã thành hình, chính là ta.

Mẫu thân sau khi sinh ta ra thì hương tiêu ngọc vẫn, phụ thân biết cha ruột của ta là ai nhưng không đem ta trả trở về, nhất mực giữ hài tử mới sinh yếu ớt là ta ở lại, bởi vì ông biết, chỉ cần ta bước một chân vào Nhiếp phủ, lập tức sẽ không còn mạng sống tới ngày hôm sau. Phụ thân thông cáo cùng hương thân phụ lão ta là con ruột của người và nương, hai người cứ thế yêu thương ta, nuôi nấng ta, dạy dỗ ta suốt mười bảy năm dài đằng đẵng.

Ta đã từng tự hỏi, không biết Nhiếp tướng quân có bao giờ nghĩ, đứa trẻ chơi thân thiết cùng con gái y, Nhiếp Linh Phân, lại là một đứa con khác của y hay không. Nhưng ta vốn không mấy quan tâm đến điều đó. Dù sao trong lòng ta, suốt đời này chỉ có phụ thân cùng nương mới là cha mẹ của mình mà thôi, ta là người họ Hà, không phải họ Nhiếp. Từ ngày mẫu thân ta bê bết máu thân mang theo kịch độc cùng với hài tử chưa sinh ra đời, tề công gục ngã trước cửa Hà phủ, trời cao đã định sẵn, ta là người của Hà gia.

3. Chương 3

- Yến Nhi.

- Vâng, tiểu thư.

Ta gọi Yến Nhi đang hưng hăng soi xét mấy tấm vải đỏ dùng để may đồ cưới đến bên, không khỏi buồn cười nhìn cô nương này. Trông Yến Nhi như thế, nghĩ thế nào cũng giống như các vị ma ma xét nét chuyện bói xương trong trứng gà.

- Yến Nhi, em giúp ta một việc, ra ngoài tìm hiểu tất cả các tin tức liên quan đến Duyệt Lăng Vương, càng kỹ càng cụ thể càng tốt, được không?

Yến Nhi híp mắt nhìn ta, bộ dạng cao thâm khó dò “À há” một tiếng, sau đó gật đầu “Hiểu, có thể hiểu” liên tục rồi toe toét cười lao ra khỏi phòng. Ta không nói được gì, chỉ có thể lắc đầu cảm thán, nha đầu này lại hiểu lầm gì rồi chẳng.

Ta đã suy nghĩ suốt cả đêm qua, nương cùng phụ thân đã yêu thương ta đằng ấy năm, dù không máu mủ ruột rà nhưng công nuôi dưỡng ắt công sinh thành, có lẽ lần này ta phải tự thân hành động thôi, một phần là để trả ơn, một phần là vì chính ta.

Ta thật sự không muốn gả vào Duyệt Lăng phủ làm vương phi, hào môn thế gia chính là một cái hang ăn xương uống máu người, ngày xưa mẫu thân ta cũng từ nơi đó mà mang một nửa mạng rời đi, ta như thế nào lại không biết thời thế mà tự chui đầu vào? Hơn nữa, ta cũng nắm phần nào qua hôn sự lần này có thể khiến Lệ Dung thuận lợi tiến cung, một công đôi lợi, chắc chắn phải làm.

Nghĩ đoạn, ta đứng dậy gọi theo tiểu Hoàng, một người một thú dạo bước ra khỏi nơi ở của ta, hướng Uyển Lan viện tiến tới. Mọi chuyện muốn êm đẹp, trước hết cần phải dẹp loạn bên trong quân mình, trước khi chuyện của ta đại thành, nhất định không thể để tỷ tỷ vì nhất thời quần bách mà quấy tung lên được.

Uyển Lan viện có thể xem là đối diện với Hàn Mai viện của ta, viện của ta ở đầu Bắc Hà phủ, còn nó thì tọa lạc ở đầu Nam, Bắc Nam đối đầu, cách nhau khoảng một giờ đi bộ.

Bước đến cửa viện đã nghe mùi hoa lan thơm ngát cùng tiếng đàn thánh thót vang vọng ra. Hôm nay tiếng đàn của Lệ Dung không như mọi ngày, ẩn chứa trong đó là một cổ bất an, sự ám ức, cùng một hương vị tức giận đang được cất lực cất giấu. Xem ra tỷ tỷ của ta vẫn là không cam tâm, chỉ là không biết nàng có nhanh tay nhanh chân hành động ngay lúc này hay không. Ta lẳng lặng đi vào, ra hiệu cho nha hoàn tùy thân của Lệ Dung – Linh Tuyết không cần thông báo, sau đó ngoắc tay bảo nàng ra ngoài.

Ta vỗ về tiểu Hoàng im lặng ngồi một bên, thả mình thưởng thức âm thanh réo rắt phát ra từ cổ cầm. Ta không thể gây đàn không có nghĩa là ta mù âm nhạc, năng lực cảm nhận của ta vẫn còn hoạt động khá tốt.

Nhạc hết, tay ngừng, căn phòng chìm vào im lặng tĩnh mịch. Tỷ tỷ ưu nhã xoay người lại, thoáng giật mình khi nhìn thấy ta ngồi phía sau, nhưng nàng rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chỉ hơi nhú mày, xem ra nương dạy dỗ nàng rèn luyện khí độ khá tốt.

- My Thiên, sao muội lại ở chỗ này? Đến đây từ lúc nào? Sao không gọi ta?

- Cũng không lâu lắm, muội không muốn phiền tỷ nên mới bảo Linh Tuyết không cần báo, không nên trách nàng ấy.

Ta thông thả rót cho mình một tách trà. Trước khi đàm phán, ta cần phải thông cổ họng một chút. Trà này nghe mùi vị có lẽ là loại trà trên đỉnh Bắc Huyền Sơn mà hôm ấy vị công tử kia giới thiệu (Bữa xem mắt lần thứ ba ý, quà của tiểu Thiên bị bay sang tay của Lệ Dung), quả thật không tệ, không quá đắng, không quá chất, mùi vị rất thanh. Ta bắt đầu cảm thấy hối hận vì sao hôm ấy không xin một ít mang về, dù sao trên danh nghĩa đó cũng là quà của ta.

- Muội hôm nay đến tìm ta là có việc gì sao?

Mặc dù đã được đề nén, nhưng ta vẫn cảm thấy thoang thoang đâu đây mùi thuốc súng trong giọng điệu của Lệ Dung, xem ra vẫn còn tức giận. Ta không nhanh không chậm đặt tách trà xuống, bắt đầu sắp xếp lời nói như thế nào cho có trình tự. Tỷ tỷ vẫn im lặng chờ đợi ta trả lời, rất có kiên nhẫn.

- Ta hôm nay đến đây là muốn bàn bạc.

- Bàn bạc?

Tỷ tỷ ta nhếch miệng cười, biểu tình trên gương mặt diễm lệ của nàng trông như vừa nghe thấy một câu chuyện hài hước nhất trong đời.

- Bàn bạc về hôn sự của ta và chuyện tiến cung của tỷ.

Ta thoáng thấy nụ cười trên miệng Lệ Dung có chút cứng đờ, cười khê trong lòng, xem ra rốt cuộc cũng chạm đến điểm mấu chốt, bèn tiếp tục chậm rãi nói ra kế hoạch của mình.

- Có lẽ tỷ cũng biết, chỉ cần ta thành công gả vào Duyệt Lăng phủ, điều đó liền thể hiện cho việc gì. Dù Hà gia ta không thật sự ủng hộ cho Duyệt Lăng Vương, nhưng cũng không thể tránh khỏi khiến cho hoàng thượng nghi kỵ. Tới lúc đó, đối với tỷ khi tham gia tuyển tú chỉ có hai con đường, thứ nhất, được đưa vào cung để hoàng thượng kèm giữ Hà gia, nhận lấy sự lạnh nhạt của long nhan, hoặc thứ hai, hoàng thượng không có tâm tư để người thuộc phe cánh Duyệt Lăng Vương bên người, không thu tỷ vào cung.

Ta ngừng lại một thoáng, thu vào mắt từng biến đổi trên gương mặt của Lệ Dung. Nếu muốn nàng thật lòng hợp tác, trước hết ta phải cho nàng thấy rõ thiệt thòi mà bản thân phải chịu khi sự việc không thành công, như vậy mới có thể khiến nàng tận lực ra tay. Cả hai con đường trên đối với Lệ Dung đều không khác nào đi vào ngõ cụt, hậu vị chính là điểm yếu của nàng.

- Tỷ tỷ, người có muốn ta giúp người dẹp đi chương ngại này không?

Quả nhiên lời này của ta đã đánh động tới nàng, chỉ thấy Lệ Dung thoáng giật mình nhìn ta, gương mặt phảng phất ý vị không tin tưởng. Ta ngoài cười trong không cười, ngón tay nhẹ nhàng miết xung quanh miệng tách trà. Mỗi khi suy nghĩ điều gì, ta đều có thói xấu như thế, ta cảm thấy như vậy cũng không mấy gì ảnh hưởng đến hình ảnh, dù sao hình ảnh của ta cũng đã không xinh đẹp gì cho cam, vậy nên cũng không để tâm chú ý sửa đổi.

- Thật ra ta cũng không muốn gả vào Duyệt Lăng phủ, huống hồ, điều này lại gây ảnh hưởng xấu đến Hà gia, ta hiển nhiên càng muốn phá hủy cái hôn sự này.

- Nhưng... phụ thân...

- Phụ thân người không chịu hủy không có nghĩa là ta không thể...

- Người... My Thiên... muội muốn làm gì? Muội không được làm vậy.

- Tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ suy xét kỹ, dù sao phía sau ta còn có Hà gia, ta nhất định không dám vọng động. Người cứ ở đây không cần lo lắng, My Thiên xin hứa, ta nhất định sẽ làm cho tỷ thuận lợi tiến cung, hơn nữa, còn dành cho tỷ một hậu lễ từ hôn sự lần này, chỉ cần đến lúc quyết định, tỷ có thể giúp ta xuất ra một chút sức lực...

- Chuyện này...

- Tỷ tỷ, thiệt hơn trong chuyện này người rõ hơn ai hết. Người hoàn toàn có quyền hoặc đồng ý giúp ta, hoặc đem chuyện này đến báo cho phụ thân, ta không hề có ý kiến, cũng không dám giận đối người. Chỉ là, nếu như người thật sự muốn ta được gả tới Duyệt Lăng Phủ, ta cũng sẽ không chối từ tấm thịnh tình này, Duyệt Lăng vương phi, đâu phải muốn là có thể ngồi lên. Tỷ tỷ, nếu như người thật sự muốn dùng hậu vị để đổi lấy chiếc ghế vương phi này cho ta, My Thiên vô cùng cảm kích.

Chuyện đã xong, còn lại phải để cho Lệ Dung tự mình suy nghĩ, ta ở lại cũng không giúp ích được gì nên dứt khoát đứng dậy ra về, bỏ lại nàng một mình đắm chiêu rồi rắm ngồi đó.

Ta từ tốn nhắc váy bước ra khỏi căn phòng thơm ngát trầm hương, đưa tay ra hiệu cho Linh Tuyết đang đứng đợi bên ngoài đi vào. Trên hành lang ngoài phòng vẫn còn vắng lại giọng nói thánh thót như chuông bạc của Lệ Dung.

- Vì... vì sao muội lại giúp ta?

Giọng nói của Lệ Dung rất hay, cao, thanh, trong, khiến cho lòng người khi nghe được không khỏi cảm thấy vui vẻ náo nức, trái ngược hẳn với thanh âm của ta. Tự bản thân mình cảm thấy, giọng nói của ta chỉ là đệ nhất khi dùng để ru ngủ người khác, may mắn, Lệ Dung không bị ru ngủ mà rốt cuộc cũng nắm được trọng tâm.

- Vì chúng ta đều là con của phụ thân cùng nương.

Để lại cho nàng câu trả lời thật tâm, ta dắt Tiểu Hoàng sải bước đi khỏi Uyển Lan viện, bỏ lại sau lưng hương hoa lan thanh mát, trở lại với không khí muôn hoa thơm ngát của hoa viên, tắm mình dưới ánh nắng

diệu nhẹ của khí trời cuối thu. Bây giờ, chỉ cần đợi Yến Nhi trở lại nữa thôi.

Tối hôm ấy, ta nhận được những hai tin tốt, một là Yến Nhi sau một ngày tìm hiểu bên ngoài rốt cuộc cũng trở về, mang theo không ít thông tin, hai là nha đầu Linh Tuyết đến chuyển lời của tỷ tỷ lại cho ta, chỉ ba chữ “Ta đồng ý” thôi nhưng lại khiến ta vô cùng hài lòng.

Qua ánh đèn vàng hiu hắt lập lòe phát ra từ ánh nến, ta buồn cười nhìn gương mặt nhăn nhó nói không nên lời của Yến Nhi, xem ra nàng ta đã thu được tin tức gì khá thú vị. Ta gắng hỏi, quả nhiên ông trời vẫn còn thương yêu đứa con này, mang đến cho ta không ít tin tức tốt lành. Sắp xếp lại một vài tin tức, trong đầu ta bắt đầu loáng thoáng lên một kế hoạch, đồng thời càng thêm cảm thấy bản thân mình may mắn. Nếu như những tin tức đó là thật, nếu như ta thật tâm muốn gả vào Duyệt Lăng phủ, thì có lẽ, kết cục của mẫu thân trước kia cũng sẽ là kết cục của ta sau này.

Duyệt Lang Vương, trước ta đã không ưa gì hắn, nay ta lại càng thêm vạn phần khinh thường hắn. Dùng hạnh phúc của một cô gái để đánh đổi lấy danh tiếng cho bản thân, cho dù nàng ta có là xú nữ, nhưng nàng ta cũng là người, cũng có quyền mưu cầu hạnh phúc như bao kẻ khác. Ta muốn bình lặng nhưng người không cho ta bình lặng, vậy nên đừng oán trách khi ta nổi sóng.

Ta trầm ngâm nhìn ánh nến lung lay trong gió, dõi theo hình bóng của mình bất động trên tường. Ta đã sống như một cái bóng suốt mười bảy năm, tại sao ông trời lại không để cho ta tiếp tục sống như thế? Nếu như có thể, ta thật không muốn lấy chồng, chỉ có ước mơ tìm đến một chốn bình an, xây một tu viện nhỏ, mang theo Tiểu Hoàng, đám chim, bày cá cùng Yến Nhi đến nơi đó, nuôi vài con gà, trồng vài thớt rau, đồng thì ăn giá, hạ lại tắm ao, cứ như thế mà an ổn sống cho đến hết đời.

4. Chương 4

Ta năm nay đã mười bảy, nếu để thêm vài năm nữa cùng với dung mạo quý cũng phải chê này, ta hẳn có thể sống kiếp sống không chồng cho đến hết đời. Vậy nên đối với hôn sự lần này phụ thân ta thập phần xem trọng, mà cả vị hoàng đế ngồi trên cao kia cũng pháp phùng trọng thị không kém. Bởi thế ta chỉ cần đến đốc thúc phụ thân thêm vài câu, Lệ Dung vài câu, nương vài câu, ngày rước dâu liền được định vào một ngày tốt lành gần đây nhất, là một ngày đầu tháng mười.

Ngày trời hờ hững, thời điểm ta bước lên kiệu hoa đã gần kề bên cạnh. Ta không lo âu, cũng không buồn rầu, thư thái ngồi thẳng lưng trong sân viện nhà mình, an tĩnh gọt khoai tây.

Ta muốn nấu cho phụ thân một nồi canh tắm bổ, dù sao ngày mai người thế nào cũng sẽ phải chịu một cú sốc tâm lý khá lớn, mà cú sốc đó là do ta tạo ra, vậy nên ta càng phải biết hối lỗi mà hảo hảo chăm sóc cho người.

Mọi chuyện đều đã được dàn xếp êm đẹp, bên Lệ Dung cũng đã thông báo ổn thỏa, ta chỉ cần chờ cho đến ngày mai, lựa thời cơ mà phối hợp cho thật tốt, đoạn tình duyên này chắc chắn sẽ không thành.

Chỉ là nhìn gương mặt phụ thân hồng hào rạng rỡ, ta bỗng nhiên cảm thấy thật không đành lòng. Phụ thân của ta, không vì yêu mà sinh hận, chỉ có tình triền miên không dứt, yêu người, yêu luôn cả cốt nhục của người, tận tâm chăm sóc người, tận tâm nuôi dưỡng cốt nhục của người. Không biết mẫu thân ta ở trên trời kia có bao giờ cảm thấy hối hận, có bao giờ cảm thấy sai lầm khi trao gửi tấm thân cho một nam nhân bạc tình?

Mấy hôm trước tiểu Linh Phân có đến thăm ta, lúc đó ta mới biết nàng cũng sẽ tham gia đợt tuyển tú sắp tới. Nàng ôm ta khóc rất nhiều, Linh Phân đã có nam nhân mà nàng yêu, nhưng đó lại là thư sinh nghèo vẫn còn ăn học. Tiền tài hẳn không có, tiền đồ hẳn chưa thấy, quyền thế lại càng thấp đến mức dừng lại ở con số không, khả năng hẳn có thể vào làm rể Nhiếp gia: không có.

Linh Phân biết chuyện tình của nàng đã thành vô vọng, chỉ còn cách vâng theo lệnh cha mẹ mà tiến cung, mong sao thời gian sẽ làm nàng quên được mối tình đó. Ta nghe mà cười khuấy trong lòng. Nam nhân đó,

hạnh phúc của con gái mình rất cuộc vẫn không bằng tiền đồ của bản thân, nhận lấy trọn vẹn tình yêu của một người mà không hề biết trân trọng. Chỉ tội nghiệp mẫu thân ta, tội nghiệp tiểu Linh Phân của ta.

Ta ôm Linh Phân vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về an ủi nàng, kể cho nàng nghe một vài chuyện nhỏ trong cuộc sống, sau đó kéo theo nàng đến thăm bầy cá của ta, tặng cho nàng vài con chim hoàng oanh do chính tay ta tận tình chăm sóc. Linh Phân rất hợp với ta, nàng không thích gắm lụa lâu son, chỉ thích thiên nhiên chim chóc, có lẽ vì vậy mà ta mới có được một người bạn thân là nàng.

Chiều tàn, Linh Phân rất cuộc cũng nhẹ lòng thư thái mà rời khỏi, bỏ lại bộ dáng sầu mi đau khổ sau lưng. Ta đứng dưới nắng chiều vàng vọt vẫy tay chào nàng, nhìn xe ngựa dần mất hút nơi phía xa bụi tung mù mịt, trong tầm mắt ta chỉ còn lại chiếc lá vàng đang khẽ khàng rơi xuống. Linh Phân hồn nhiên như lá xanh mùa xuân tươi thắm, nhưng sau đợt tuyết tú mùa thu này, nàng liệu có khi nào sẽ biến thành phiến lá khô trước mắt ta hay không?

* * *

Sáng sớm, ta đang cuộn mình chìm trong giấc mộng an bình thì bị người nào đó kéo ra khỏi chăn. Lờ mờ mở mắt, kéo tay ta là nha đầu Yến Nhi bộ dạng trông như vừa mới tỉnh ngủ, bắt quả trong phòng không chỉ có ta và nàng, xung quanh còn có khoảng năm sáu vị ma ma lớn tuổi, hiện đang tất bật bày biện quần áo phấn son lên trên bàn, người cầm khăn, người mang nước. Lúc này ta mới nhớ ra, hôm nay là ngày ta lên kiệu hoa về nhà chồng.

Cưới hỏi là một trong những sự kiện mệt nhọc nhất trong đời người phụ nữ. Trời vẫn còn giữa khuya ta đã phải thức dậy, mang theo đôi mắt búp vì ngủ không đủ giấc, rùng mình nhảy vào bồn tắm gội cho sạch sẽ toàn thân, sau đó ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng mấy canh giờ để các ma ma vẽ vờ lên mặt, chải đầu quần tóc tạo kiểu tóc tân nương.

Công đoạn hậu cần vừa xong gà đã gáy vang trời, lôi kéo ông mặt trời bay lên, thông báo rằng đã đến lúc ta phải xuất môn đến Duyệt Lăng Phủ. Ta vỗ vỗ cái lưng thẳng đến đờ người, mang theo cái bụng đói, nắm tay Yến Nhi khó nhọc đi đến chính đường bá lạy phụ thân cùng nương.

Nương ôm lấy ta mà khóc, không nỡ buông tay, phụ thân hai mắt đỏ hồng, nắm chặt lấy tay ta mà liên tục gật đầu “Tốt. Tốt”. Nuôi dưỡng mười bảy năm, dù không máu mủ ruột rà, nhưng trong lòng hai con người này, ta đã trở thành một đứa con ruột thịt của họ.

Ta ấm lòng gục đầu lên vai nương, khẽ vỗ về bàn tay gân guốc của phụ thân, không biết nói gì. Dù sao cũng không phải là đi luôn, sẽ rất nhanh thôi, ta lại có thể quay trở về tiếp tục phụng dưỡng hai người. Hỉ nương có vẻ gấp gáp, thúc hối không ngừng, ta mặc kệ bà ta, càng hối ta lại càng không muốn rời đi. Cho đến khi phụ thân cảm thấy không nên tiếp tục níu kéo như vậy nữa mới dắt tay đưa ta bước lên kiệu.

Cứ thế, vào một buổi sáng mát dịu đầu tháng mười, giữa khung trời trong xanh có lá bay bay, có chim ca hót, có tiếng kèn tiếng trống, tiếng chúc tụng của người thân, tiếng xì xầm của bình dân bá tánh, ta im lặng ngồi trong kiệu hoa, lên đường hướng tới Duyệt Lăng phủ, đến gặp lão công chuẩn bị hưu của ta.

Tiếng hô “Ngừng” của hỉ nương vang lên, sau đó là một tay mập mạp đến vén rèm đỏ diu ta bước ra ngoài. Ta ngoan ngoãn làm theo chỉ dẫn của hỉ nương, từng bước thật chậm rời khỏi kiệu hoa, đồng thời lắng nghe tiếng hít lạnh của mọi người bên ngoài.

Ta từ trên xuống dưới đều hoàn mỹ, ngoại trừ cái đầu, không may, phần xấu xí nhất đã bị khăn hỉ che lấp, cho nên trong mắt những người nơi đây, ta chính là một tân nương phong tư trác tuyệt, đẹp tựa thiên tiên.

Ta nghe tiếng hô “Vương gia” vang lên bên cạnh, sau đó là tiếng bước chân trầm ổn ngay một gần, hẳn là Duyệt Lăng Vương. Ta cúi đầu, hai ngón tay móc vào nhau, bày ra dáng vẻ e thẹn của tân nương ngày xuất giá. Dù là diễn cũng phải thật giống, ta đã không làm thì thôi, nhưng làm gì thì cũng phải thật hoàn mỹ.

Bàn tay trắng trẻo thon gầy vươn lên trước mặt chuẩn bị nắm lấy tay ta, ta hồi hộp thầm đếm ngược trong lòng, may mắn, bàn tay ấy chưa kịp chạm vào ta đã bị một tiếng gọi ní non nghẹn ngào ngăn lại.

“Phượng Nhi?”

Giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo ngạc nhiên, mang theo nghi hoặc, ẩn ẩn trong đó một chút tức giận. Ta không khỏi cười lạnh, Duyệt Lăng Vương, tình nhân của người đến rồi, người còn muốn tiếp tục nắm tay ta mà dẫn vào nhà trước mặt nàng sao?

Tin tức mà hôm ấy Yến Nhi mang về cho ta chính là việc này. Duyệt Lăng Vương vốn là thanh mai rúc mã với đại tiểu thư Du Quyên Phương của quan tể tướng, hai người lưỡng tình tương duyệt, thề non hẹn biển, khắp kinh thành không ai không biết. Ta không cần biết Duyệt Lăng Vương có thật lòng yêu nàng hay không, là chân tình hay là lợi dụng, chuyện đó không quan trọng, quan trọng chính là, Du Quyên Phương là con gái độc nhất của Du tể tướng.

Nếu Du Quyên Phương gả vào Duyệt Lăng Phủ, Duyệt Lăng Vương sẽ như hổ mọc thêm cánh, hoàng thượng vì đề phòng điều này, nhân lúc Du tiểu thư về quê nhà chịu tang ngoại công, bày ra kế thúc ép Duyệt Lăng Vương thú ta làm thê, một kéo cắt đứt đoạn tình này. Về phần Hà gia, hẳn không cần phải lo lắng, chẳng phải Hà gia còn có đại tiểu thư sao? Một gả vào vương phủ, một gả vào hoàng cung, Hà gia nhất định sẽ sa vào thế cầm chừng giữa hai bên, Hà gia chỉ có thể hoặc là lựa chọn giúp đỡ một bên, hoặc là làm ngơ đứng ở giữa.

Còn Duyệt Lăng Vương? Hắn không thể từ chối cưới ta.

Từ chối cưới ta, hẳn sẽ đắc tội với danh sĩ cả nước, mang tiếng xấu trọng sắc suốt đời.

Từ chối cưới ta, hẳn sẽ phải đối đầu với cha ta, đối đầu với phe cánh của Hà gia, con đường đi lên hoàng vị sẽ gặp thêm khó khăn.

Về phần Du Quyên Phương? Nữ nhân tâm vốn mềm yếu, chỉ cần đã yêu, chuyện này không khó giải quyết. Chỉ là món ăn này quá vô vị, không đặc sắc, nếu ta cho thêm một chút gia vị vào, hẳn sẽ rất khác biệt.

May mắn, tỷ tỷ của ta vốn qua lại khá thân thiết với Du tiểu thư, ta nhờ nàng viết cho nàng ta một phong thư, phong phanh tiết lộ việc trúc mã của nàng ta sắp thú người khác làm thê, mặt khác lại bảo Yến Nhi mang theo tiền của ta mua chuộc vài người nhân rồi, đem chuyện này về quê nhà của Du Quyên Phương mà bàn tán, khiến cho vài điều đáng lẽ ra cần được che giấu lại không cần thận lọt đến tai người hữu tâm.

Giải quyết thâm lặng là một lễ, tung ra giữa thanh thiên bạch nhật, lại là một lễ khác. Hắn muốn âm thầm, ta càng muốn sôi nổi, hẳn muốn chỉ có hai người, ta lại càng muốn cho xung quanh thêm náo nhiệt. Duyệt Lăng Vương, hôm nay, Hà My Thiên ta nhất định phải lấy được hươu thư từ tay hắn.

Hiện tại ta đã bị quên lãng mà đứng sang một bên, lắng nghe Du Quyên Phương tay đầm chân đá, nỉ non khóc lóc kể tội Duyệt Lăng Vương bạc tình. Xấu nữ như ta cứ thế vô tình trở thành tiểu tam, nghĩ lại một chút, Du tiểu thư xinh đẹp đường nào, còn ta xấu xí ra sao, thế mà một người đàn ông lại vì ta mà bỏ rơi nàng, ngẫm cũng có chút tự hào.

- Lãnh Ngao Phong! Giờ ta cho chàng lựa chọn, hoặc chàng từ bỏ hôn sự này hoặc ta chết, chàng lựa chọn đi!

Cuối cùng nữ chính cũng kết thúc một hồi khóc lóc mà đưa ra hai con đường cho nam chính quyết định, ta lên đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, nhìn Du Quyên Phương nhỏ con lại không biết lấy đâu ra sức lực mà khóc dữ dội đến thế, mặt trời đã lên cao, từ buổi sáng đã thành buổi trưa,, nàng ta khóc cũng thật dai. Duyệt Lăng Vương im lặng không nói gì, đứng giữa hai người phụ nữ, có vẻ như đang bối rối không biết giải quyết thế nào. Có lẽ Du đại tiểu thư không đợi được, nhất quyết làm chuyện đại đột, chỉ nghe một tiếng hô “Phương nhi” cùng một tiếng “keng” vang lên, hình như là âm thanh kim loại chạm đất, xem ra tới lúc ta phải ra sân khấu rồi.

Ta chậm chậm vén khăn, hỉ nương bên cạnh đã bị tình cảnh trước mắt khiến cho ngốc trệ, hoàn toàn không để tâm tới việc ta đang làm gì. Tới khi tiếng kêu kinh hãi của mọi người vang lên mới giật mình quay đầu lại, bất quá quá trễ, khăn hỉ đỏ tươi như máu đã bị ta vắt đi nơi nào rồi.

5. Chương 5

Duyệt Lăng Vương bộ dạng khá chật vật, gương mặt đau khổ ôm lấy thân thể mảnh mai đang gục trong lòng, bàn tay to lớn nhanh chóng xé một mảnh hi phục quần quanh cổ tay nhuộm máu hồng của một người con gái.

Ta lúc này mới vỡ lẽ, thì ra là Du đại tiểu thư định cắt cổ tay tự vẫn, không còn thời điểm nào thích hợp để ra trận hơn lúc này, ta hít một hơi sâu, tiến đến quỳ xuống bên cạnh hai người họ, vươn tay giúp Duyệt Lăng Vương băng bó cho nàng.

Du Quyên Phương suy yếu tựa vào lòng nam nhân của nàng, không quên trừng mắt nhìn ta. Ta không để hành động đó trong lòng, chỉ cười nhẹ.

- Đã từng nghe nói Duyệt Lăng Vương cùng Du tiểu thư tình sâu như biển, trước đã không tin, cho đến bây giờ mới thật sự được mở mang tầm mắt.

Duyệt Lăng Vương không nói gì, ánh mắt rồi rằm nhìn ta như là đang tự hỏi ta đang bày ra trò gì, chỉ có Du Quyên Phương hừ lạnh.

- Muốn nói gì thì nói, đừng có giả vờ mè nheo khóc chuột trước mắt ta.

Ta chính là vờ làm mè nheo mà đi khóc chuột, người làm gì được ta sao, đại tiểu thư?

- Du tiểu thư xin đừng hiểu lầm, giữa My Thiên và vương gia trước nay không hề có tình cảm, lòng vương gia vẫn nhất nhất hướng về một cô gái là người. My Thiên chỉ là một cô gái xấu xí, người gặp người chê, vốn không có tư cách để ngồi kiệu hoa bước vào vương phủ. Thế nhưng lại may mắn được vương gia không để đẹp xấu vào trong mắt mà thu lưu, đó chính là phúc phần tu mười kiếp của My Thiên, My Thiên vui mừng không kể xiết, còn chờ mong gì hơn. Chỉ là My Thiên không ngờ vương gia đã có người trong lòng, bản thân mình lại trở thành hồ sâu ngăn cách đôi lứa yêu nhau, thật tự xấu hổ. Nay đã rõ mọi sự, My Thiên thật không có mặt mũi nào bước vào Duyệt Lăng phủ chiếm lấy ghế vương phi, chỉ có thể ngay tại đây bái tạ vương gia đã từng xem trọng, nay thỉnh xin vương gia tác thành cho My Thiên một phong hưu thư, đường này rẽ đoạn, mỗi người một hướng, để người có lòng có thể đến với nhau, kẻ có tâm có thể bên nhau trọn đời trọn kiếp.

Ta nói xong một hơi thì ngừng lại, âm thầm nuốt một ngụm nước miếng chờ đợi phán xử. Duyệt Lăng Vương không nói gì, chỉ có Du Quyên Phương nhìn ta, ánh mắt thương cảm xen lẫn một chút kiêu ngạo, giống như một kẻ nhà giàu nhìn thấy một tên ăn mày đi cầu yêu thương. Ta thật muốn cười, nhưng lại không thể cười, đành cố nén mà nhin. Trong mắt nàng, ta là kẻ thua cuộc, nhưng nàng không biết, trong mắt ta, nàng chỉ là một con cò.

- Phong ca ca, nếu nàng đã quyết, chi bằng đồng ý với nàng đi, không nên khó dễ nhau.

Du Quyên Phương nắm lấy tay áo Duyệt Lăng Vương khẽ giật, gương mặt thanh tú nũng nịu nhìn hấn. Ta ngừng mắt nhìn cặp tình lữ đang tay trong tay kia, Duyệt Lăng Vương vẫn còn đắn đo, có lẽ hấn đang lo lắng việc này sẽ chọc phụ thân ta tức giận, xem ra không cho hấn một chén thuốc an thần thì không được.

- Vương gia yên tâm, chuyện này là do My Thiên hoàn toàn tự nguyện, không phải người ép buộc tiểu nữ, thể nhân còn có thể nói gì hơn? Sau khi về phủ, My Thiên cũng sẽ giải thích rõ ràng với phụ thân, nhất định không để người vì chuyện này mà hiểu lầm vương gia.

Nói xong, ta hấp háy mắt xem kịch, đồng thời chờ lấy thứ mà ta muốn. Ít lâu sau, Duyệt Lăng Vương áy náy nhìn ta, sau đó gật đầu, truyền người trong phủ mang ra giấy bút, tay ngọc cầm bút lông thanh thoát múa từng chữ rồng bay trên giấy trắng. Ta thỏa mãn ngồi một bên, không quên phân phó hạ nhân tìm cho ta một chiếc kiệu khác, cũng không thể ngồi kiệu hoa mà quay trở lại nhà, chuyện quá đột ngột sẽ dễ dàng khiến cho phụ thân tức chết, chỉ có thể từng bước mà giải thích thôi.

Trưa, nắng gay gắt chiếu rọi mồ hôi người đi trên đường, ta thả lỏng mình ngã trong kiệu gỗ, hài lòng nắm trong tay bức hưu thư, bỏ lại sau lưng Duyệt Lăng Vương cùng Du Quyên Phương mù mẫn tình tứ. Đời là bể dâu, trôi đi như mộng, thăng trầm lên xuống không thể lường trước, ta cứ như thế trong vòng nửa ngày, từ một thiếu nữ trở thành khí phụ, chuyện đó ai có thể ngờ.

Ngày hôm đó phụ thân ta suýt chút nữa đã lao vào hoàng cung tìm hoàng thượng, may mắn có nương cùng tỷ tỷ ngăn lại, còn ta, phụ thân không trách cứ ta, chỉ luôn miệng than vãn tại sao nữ nhi của mình lại có thể ngu ngốc đến như thế, phu quân tốt trước mặt lại hai tay đem dâng cho người. Ta không nói gì, chỉ lẳng lặng cho phụ thân trút đi buồn phiền, còn về phu quân hụt vừa rồi, ta thật không cảm thấy tiếc nuối.

Ta không nghĩ hẳn yêu Du Quyên Phương thật lòng. Nếu thật tâm, Duyệt Lăng Vương đã chẳng lừa dối nàng mà rước ta về phủ. Nếu như là lợi dụng, vậy nữ nhân trong mắt hẳn chỉ là thứ công cụ để hẳn đi lên thôi sao? Du Quyên Phương là công cụ, ta cũng là công cụ? Nam nhân như vậy, ta tận lực tránh càng xa càng tốt.

Vài ngày sau, ta nhận được một lá thư từ Duyệt Lăng Phủ, nhìn chữ viết như bay như lượn trên tờ giấy trắng, ta đã biết chủ nhân của nó là ai. Ngoài vài lời cảm ơn, xin lỗi, tiếc nuối sáo rỗng, ta rút cuộc cũng tìm được thứ làm ta hài lòng nhất, một cái ân đối với Duyệt Lăng Vương.

Vị vương gia này làm người không tệ, tuy y không xem trọng nữ nhân nhưng lại rất biết điều với kẻ có ơn với mình. Ta lần này không những giúp hẳn không phát sinh xung đột với Hà gia, lấy lại danh dự trước mặt kẻ sĩ, đồng thời còn giúp hẳn tranh thủ thêm một tí thuận mắt từ tể tướng, nắm lấy trái tim mỹ nhân. Vị thế của hẳn, rút cuộc cũng có thể nâng cao hơn một bậc so với hoàng thượng.

Cất lá thư đi, ta lại ngã người nằm dài trên ghế, chờ đợi kẻ thứ hai đến báo ân, dĩ nhiên, đó là tỷ tỷ ta, Hà Lệ Dung, bất quá, nàng ta lại không thấy tăm hơi đâu, ta cũng không để tâm, chuyên tâm nhắm mắt thưởng thức không khí se se lạnh cuối thu.

Tuyển tú tháng mười ba năm một lần rút cuộc cũng tới, bên trong Hà phủ, ta lại tạm thời hóa vô hình, trong mắt người khác, ta chẳng qua chỉ là một tiểu thư xấu xí bị chồng ruồng bỏ, có đeo theo người ta mà làm này làm nọ cũng không có tương lai, chỉ bằng tranh thủ đến bên người đại tiểu thư mỹ mạo sắp được tiến cung còn được việc hơn.

Một ngày tháng mười lá khô rơi đầy đất, ta vừa ngồi nhấm nháp trà, vừa trò chuyện trên trời dưới đất với Yến Nhi thì nương tới, vui mừng thông báo cho ta tin tức của tỷ tỷ. Quả nhiên như ta dự đoán, Lệ Dung rút cuộc cũng được tiến cung, hơn nữa còn được phong làm quý phi. Ta thầm cười, không những thế, có thể tối nay, nàng ta còn ngay lập tức được thị tẩm nữa kia.

Ta không về Duyệt Lăng phủ, hoàng đế cũng có thể bỏ xuống tâm tư nghi kỵ, chỉ là không ngờ tể tướng cứ thế mà nghiêng về Duyệt Lăng vương, làm cho hẳn một phen tức giận. Có thể bình quân thế lực với văn quan chỉ có võ quan, thế nên không nghi ngờ gì khi Linh Phân được phong làm hoàng quý phi, chỉ còn Hà gia trước nay luôn ở thế trung gian, nếu như lần này ủng hộ người của Hà gia, chẳng phải hoàng thượng lại đưa về phe mình thêm một đồng minh hay sao, huống hồ, kẻ cần được ủng hộ lại là một đại mỹ nữ.

Vừa nghĩ ta vừa không khỏi thầm cảm thán, độ quan trọng của hậu cung, thật không thể xem thường. Chẳng qua, hiện giờ chuyện đó cũng chẳng còn liên quan gì đến ta, quan tâm làm chi, tiếp tục bình bình đạm đạm qua ngày mới là lẽ sống. Dập mọi chuyện qua một bên, ta lại chuyên tâm lướt tay trên bàn tính, gõ vang mấy tiếng “lạch cạch” vui tai.

Trước nay mỗi tháng ta đều được nương đưa cho tiền tiêu vật định kì. Nương rất công bằng, phân chia vô cùng đồng đều, với ta như thế là mãn nguyện, không đòi hỏi gì thêm. Nhưng đó là trước kia, còn mấy ngày này, ta vụn phần đau đầu, vừa tính toán vừa thầm nguyện rửa những kẻ nào đang định giá thuốc thang và nhà đất.

Cách đây không lâu sau khi ta trở thành khí phụ trở về nhà mẹ đẻ, trong một lần dạo hồ ngắm cảnh, ta vô tình tìm thấy một con mèo nhỏ gãy chân, nằm co mình hấp hối trong một góc đường. Yến Nhi nhận ra con mèo nhỏ này, vậy là cùng ta đi tìm một ngôi nhà nhỏ bên cạnh rừng trúc ở phía ngoại ô cho nó làm nhà, mời thầy thuốc giúp nó trị khỏi đôi chân, ngày ngày mang thuốc đến cầu mong nó mau chóng hồi phục.

Cứ thế, tiền bạc để dành của ta không cánh mà lượn lơ từng ngày từng ngày nối đuôi nhau bay ra khỏi túi, để lại cho ta một nỗi rối rắm. Đúng lúc này, Yến Nhi lại chạy về báo tin, tiểu miêu miêu yêu cầu được đọc sách, ta nhất thời choáng váng, tiền thuốc thang, tiền thức ăn, nay lại thêm tiền mua sách, tiểu miêu muốn ta tự bán mình sao?

Cứ thế, ta liều mạng mở miệng xin nương một vài quyển sách của Lệ Dung, nàng ta dù sao đã tiến cung, những quyển sách này để cũng chẳng biết làm gì, chỉ bằng cho ta đem đến cho tiểu miêu đọc. Làm ăn xin xong ta lại hóa thân trộm, lâu lâu lại lẻn vào thư phòng của phụ thân mang đi vài cuốn sách. Hết xin với trộm, ta lại phải ngày ngày cong lưng cầm chỉ múa kim khâu rỗng phượng hoa cổ lên khăn, nhờ Yến Nhi lẻn đem đi bán kiếm ít tiền bổ sung ngân khố.

Cứ thế, ta từ một kẻ an nhàn trở thành một tên liều mạng trộm sách cùng kiếm tiền suốt mấy tháng trời.

6. Chương 6

Gần một năm trôi qua ta vẫn như cũ nhàn nhã sống trong phủ viện Hà gia, ngày ngày tay xách lồng chim tay dắt Tiểu Hoàng, dẫn theo Yến Nhi đi đến bên hồ đùa nghịch bầy cá, đùa cá xong lại dạo bước vòng quanh ngắm lá ngắm cây. Nhưng hôm nay đặc biệt khác hẳn mọi khi, ta không đi lòng vòng xung quanh phủ nữa mà ngoan ngoãn ngồi tại Hàn Mai viện của mình, an ổn yên lặng cho Yến Nhi sửa soạn điểm trang.

Hôm nay là ngày Linh Phân mời ta vào cung bồi nàng cùng con trai. Một năm trôi qua có rất nhiều thay đổi, Lệ Dung trở thành phi tử được hoàng đế sủng ái nhất, Linh Phân lại từ một cô gái thẳng thừng lên thành hiền mẫu, bây giờ đã bế trên tay một đứa con trai bụ bẫm gần được một tuổi. Đã hơn hai tháng ta vẫn chưa được gặp nàng cùng đứa nhỏ, cũng có đôi chút chờ mong.

Đến đón ta là một cỗ xe ngựa đến từ hoàng cung, gỗ đen sáng bóng, rèm lụa phát phơ, hoa văn điêu khắc hai bên uốn lượn xuôi theo thân xe, toát lên một cổ khí chất cao sang quý phái. Ta nắm lấy tay Yến Nhi bước lên xe, vén rèm đi vào trong, an tĩnh nhắm mắt chờ đợi trong lúc lên đường đi đến hoàng cung.

Qua hồi lâu, rốt cuộc ta cũng đến nơi cần đến, xe ngựa chỉ có thể đến trước cổng hoàng cung, không thể đi vào, ta đành phải xuống xe mà đi bộ. Dẫn dắt ta cùng Yến Nhi là một nữ quan xinh xắn, trước đây đã từng có vài lần ta vào hoàng cung, không thăm Linh Phân thì viếng Lệ Dung, nhưng chưa bao giờ có thể nhìn rõ nơi này, bây giờ cũng vậy, ta không dám ngẩng lên, chỉ cúi đầu theo nữ quan mà thẳng về một hướng. Ai biết được liệu có khi nào vì nhìn ngó lung tung lại bị chém đầu, ta không dám liều mạng nhỏ. Ta là người, không phải gián.

Đi một quãng đường dài, vòng vèo qua không biết bao nhiêu cung điện, rốt cuộc ta cũng có thể ngồi thở ra một hơi dài thả lỏng trong cung viện của Linh Phân, mỉm cười kể cho nàng nghe về cuộc sống của ta cùng đàn chim bầy cá, Yến Nhi và Tiểu Hoàng. Ta không biết khi đối mặt với hậu cung như lang sói kia Linh Phân trở thành người như thế nào, nhưng trước mặt ta, nàng vẫn là một tiểu Linh Phân ngây thơ đáng yêu ngày nào.

Ta từng nghe qua nương kể về những cuộc chiến tranh giành sủng ái trong chốn hậu cung, cụ thể như thế nào ta không biết, nhưng có thể cảm giác được đấu tranh chắc chắn rất khốc liệt, mấy mươi người đàn bà tranh một kẻ đàn ông, không khác gì bầy cá của ta tranh một con giun được ta băng quơ thả xuống giữa hồ, cắn nhau đến trầy vẩy sứt vẩy, con đớp được mới chưa chắc có thể bảo toàn tính mạng trở ra.

Ta lấy tay chọt chọt vào một bên má hồng hào phấn nộn của tiểu hoàng tử, lần nào cũng phải đợi đến lúc hần ngủ ta mới dám đến bên, nếu không hẳn lại bị khuôn mặt của ta dọa cho sợ hãi. Lúc đó bị hần khóc thét lên làm cho hoảng hồn một phen, ta thật không dám liều mạng tái phạm lần hai, chỉ hận nha đầu Linh Phân kia, không chịu đến dỗ con trai mà ngồi một bên ôm bụng cười ngất ngây.

Ta nhìn Linh Phân, sắc mặt có chút tái xanh nhưng thần thái trông vô cùng thản nhiên không sầu không lo, trong lòng cũng cảm thấy an tâm. Linh Phân không xinh đẹp diễm lệ như Lệ Dung, chỉ dừng lại ở mức thanh tú, tính tình lại hồn nhiên không biết đua đả, đôi khi còn tỏ ra thô lỗ không hợp với tiểu thư khuê các, vì vậy chỉ được hoàng thượng sủng ái một lần duy nhất, sau đó là vắng lạnh nàng cho đến bây giờ.

Nhiều người cho rằng Linh Phân số thật may mắn, chỉ được sủng hạnh một đêm đã mang long thai, địa vị vì thế mà không thay đổi dù bị long nhan lạnh nhạt, nào có ai biết sự thật trong đó, chỉ có ta biết, Linh Phân biết, cùng ông trời biết.

Ta ngồi bên nôi chọc đứa nhỏ, Linh Phân ngồi dựa vào một bên vai ta, tầm mắt nhìn về một khoảng không vô định, nỉ non như một đứa trẻ mách chuyện cùng mẫu thân, kể lể cho ta nghe những gì đã xảy ra với nàng ở nơi chốn lòng người thâm độc này.

Ta yêu chiều vuốt ve mái tóc tơ nhung huyền của nàng, Linh Phân, đứa trẻ này từ khi sinh ra đã mang mệnh khổ. Mẫu thân nàng vốn là nha hoàn hồi môn mà chính thê của Nhiep Viễn Phi mang theo về nhà chồng, Cẩm Tú Loan. Khi Nhiep phu nhân mang thai, vì muốn giữ tâm Nhiep Viễn Phi ở lại nên mới cần rằng đưa Cẩm Tú Loan lên giường của hần, vì thế mà Linh Phân được ra đời.

Những đứa con của Nhiep Viễn Phi đều do phu nhân hần sanh ra, những thiếp thất khác hoặc không có cơ hội có con hoặc gặp nạn trong lúc mang thai, đều không thể thuận lợi sinh ra hài tử, chỉ có Linh Phân là ngoại lệ, vì nàng là do Cẩm Tú Loan sinh ra, đồng thời còn bởi vì nàng không phải nam nhi. Dựa theo huyết thống, nàng chính là muội muội của ta, một muội muội số khổ bị chính cha ruột của mình bán vào tay một gã đàn ông tệ bạc không hiểu rõ thế nào là yêu thương.

- My Thiên ngươi biết không, nếu có một điều ước, ta ước nguyện mình không phải nữ nhi của hần.

- My Thiên, ta vẫn nhớ rõ ngày đó, hần không nói lời nào sai người loạn côn đánh chết mẫu thân trước mắt ta, chỉ vì một người nào đó nói mẫu thân trộm đi ngọc bội hồi môn của lão phu nhân, đến khi làm rõ sự thật, mẫu thân ta cũng đã chết rồi, hần chỉ ậm ừ thả ta ra khỏi nhà củi, không một lời xin lỗi, cứ thế rời đi...

- Nhiều lúc ta cảm thấy thật ganh tỵ với ngươi, ngươi tuy xấu xí nhưng có phụ thân bảo bọc, có mẫu thân yêu thương, còn ta? Chỉ là hình ảnh đến từ những giấc mơ... Ta cứ thế chìm đắm trong những giấc mơ ngọt ngào, sống vô định không có mục đích, giao trọn tương lai vào tay đại nường. Nhưng rồi một ngày ta gặp chàng, ta phát hiện ta muốn ở bên chàng, muốn yêu thương chàng, muốn vì chàng mà sanh hài tử...

- Nhưng phụ thân hần không cho ta và chàng ở bên nhau, hần nói với ta sẽ giết chàng nếu ta không chịu tiến cung, bọn ta bỏ trốn, nhưng rồi sao? Ta bị bắt lại, còn chàng vì ta mà đôi chân bị đánh gãy, rồi bị người vất đi ở một nơi nào đó, My Thiên...

Linh Phân ôm lấy ta mà òa khóc nức nở, ngày hôm ấy biết tin ta liền đến gặp nàng trong Nhiep phủ, khi ấy Linh Phân nằm một chỗ mất hồn như người đã chết, cho đến bây giờ, chuyện đó vẫn như một vết dao mà cắt sâu vào trong tim nàng.

- My Thiên, ta muốn rời khỏi nơi này, ngươi giúp ta được không? Giúp ta mang theo đứa nhỏ rời đi.

Linh Phân nắm lấy tay ta, tha thiết năn nỉ, còn ta lại dở khóc dở cười, ta rốt cuộc trong mắt nàng đã hóa thành thứ thần thánh gì? Vì sao mỗi lần có chuyện đều đến tìm ta, hơn nữa lại còn là những chuyện tày đình đủ cân lượng để lấy đi mấy mươi cái đầu của cả Hà gia? Ta đã mạo hiểm một lần, lần ấy run sợ thế nào ta cũng không quên, cho nên không thể tiếp tục liều mạng lần hai, dù sao ta cũng không phải sống cho mỗi mình ta, đành bắt đầu dĩ lặc đầu.

Linh Phân không nài nỉ nữa, nàng cũng hiểu nỗi khổ của ta, chỉ im lặng tiếp tục gục lên vai ta, nhìn ta trên đũa nhỏ đang ngủ trong nôi.

- Báo, Lệ phi tới thăm.

Tiếng của công công bên ngoài vang lên làm ta một thoáng ngạc nhiên, nhanh chóng cùng Linh Phân đứng dậy. Tỷ tỷ của ta sau khi tiến cung thì được phong làm phi, ban cho chức hiệu Lệ Phi, hôm nay nàng ta tới đây là muốn làm gì? Là vì biết ta tiến cung nên mới tới sao? Không đúng, trước nay Lệ Dung luôn cầu tránh ta càng xa càng tốt, không lí nào nàng ta lại tự mình tìm đến gặp ta, có lẽ là chỉ viếng thăm bình thường mà thôi, dù sao cấp bậc của Linh Phân vẫn trên nàng, hơn nữa còn có tiểu hoàng tử.

Đứa nhỏ? Ta rùng mình nhìn đến đứa trẻ đang say ngủ trong nôi, cảm giác có gì đó không phải, nhưng ta vẫn không biết đó rốt cuộc là chuyện gì, vội khăn lụa trong tay, tiếng bước chân của Lệ Dung đã gần kề, ta chỉ kịp dặn dò Yến Nhi một câu, sau đó đi theo Linh Phân ra đón Lệ Dung.

Tỷ tỷ của ta càng ngày càng xinh đẹp, ngày hôm nay nàng bận một chiếc áo gấm màu đỏ thắm thêu chỉ vàng lấp lánh, mái tóc búi cao giắt châu thoa lộng lẫy, giữa vầng trán cao trắng nõn tỉ mỉ vẽ một đóa liên

hoa, cả người xinh đẹp như một bông hoa mẫu đơn kiều diễm vườn mình nở rộ, chẳng trách hoàng thượng lại si mê nàng đến thế.

- My Thiên tham kiến Lệ Phi nương nương.

Ta cúi mình theo lễ chào hỏi Lệ Dung, nàng cười phất tay bảo ta đứng lên, sau đó cũng hướng Linh Phân mà hành lễ. Chào hỏi xong xuôi, ba chúng ta trước mặt bao người thể hiện tình tỷ muội thăm thiết, dắt tay nhau đi vào bên trong.

Tiểu hoàng tử vẫn còn say ngủ, chẳng màng đến xung quanh đang xảy ra việc gì, mặc cho chúng nữ chuyện trò rôm rả. Lệ Dung hôm nay đặc biệt vui vẻ, nàng cười rất nhiều, nói cũng nhiều, đa phần là hướng ta hỏi thăm về phụ thân cùng nương, sau đó mới kể đến chuyện mình.

Trò chuyện một hồi, Lệ Dung bỗng hỏi thăm tiểu hoàng tử, sau đó có ý muốn bế hắn, Linh Phân không thể không đồng ý, ta lại càng không thể can, chỉ lo lắng nhìn nàng bế đứa con của Linh Phân trên tay, trong lòng không ngừng cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra.

Rốt cuộc Lệ Dung cũng đặt đứa bé xuống, quay lại nói chuyện cùng chúng ta, khiến ta không khỏi nhẹ nhõm thở phào một hơi trong lòng, xem ra ta vì ám ảnh bởi những câu chuyện nương kể nên suy nghĩ quá nhiều, dạo này đầu óc không được thanh tịnh, khi về nhà nhất định phải siêng năng dẫn Tiểu Hoàng đến nói chuyện cùng đàn chim bầy cá.

Một tiếng nói the thé lại vang lên bên ngoài, cung nữ của Linh Phân vào báo vừa có sứ thần cống nạp lễ vật, hoàng thượng chia ra một phần đến thưởng cho Linh Phân cùng tiểu hoàng tử. Linh Phân không quá vui mừng, chỉ ậm ừ gật đầu, nhưng có Lệ Dung ở bên, nàng không thể không bước ra xem, bên cùng Lệ Dung đi ra bên ngoài nhận lễ, bỏ lại ta nơi này cùng tiểu tử đang say ngủ trong nôi.

Ta bình thần nhắc tách trà nhấp một ngụm, vừa định đặt xuống bàn thì một tiếng ư hử khọt khẹt khe khẽ văng vào tai. Ta hồ nghi nhìn xung quanh, một hồi sau mới phát hiện tiếng động đó là phát ra từ trong nôi của tiểu hoàng tử, bèn đứng dậy nhanh chân đi về phía hắn.

Tiểu hoàng tử khọt khẹt càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, giống như muốn lấy ra vật gì đó đang vướng trong cổ họng, gương mặt tròn tròn bị bấm giờ đây xanh mét, mồ hôi chảy ra thấm ướt cả áo. Ta hoảng sợ vừa hô to gọi cung nữ vừa đưa tay bế hắn lên, dùng khăn lụa lau bọt mép đang sùi ra từ khóe miệng nhỏ nhắn của đứa trẻ.

Hắn há miệng thở khò khè, đôi mắt to tròn hé mở nhìn ta, ở khóe bên kia còn đọng long lanh một giọt nước mắt, hướng ta nhi nha nhặn mảy khọt khẹt có vẻ rất đau. Ta bật khóc, hướng bên ngoài mà gào thét gọi người, đứa nhỏ này lúc này vẫn còn an tĩnh ngủ, như thế nào lại trở nên như thế này?

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, các cung nữ rốt cuộc cũng tới nơi, nhưng các nàng lại chỉ bối rối đứng xung quanh nhìn ta mà không biết làm gì, ta điên tiết hướng các nàng mà hét lên

- Gọi thái y, các người đứng đó làm gì? Mau gọi thái y!

Linh Phân rốt cuộc cũng đã chạy tới nơi, nàng sà tới bên ta, bàn tay run run vừa muốn bế đứa nhỏ vừa như sợ hãi sẽ làm tổn thương thân thể nhỏ yếu nằm trên tay ta, nước mắt rơi xuống lã chã như mưa mùa hạ.

- My Thiên... hoàng nhi... sao... sao lại thế này?...

Có lẽ đứa nhỏ bị vướng thứ gì trong cổ họng, ta ngửa đầu hẳn hướng lên trên, tay bóp má cho hắn há miệng ra để Linh Phân giúp hắn lấy ra dị vật, chỉ thấy tiểu hoàng tử co người lên dữ dội, oằn người ho một tiếng rõ vang, sau đó thân thể nhỏ bé xụi lơ gục trong lòng ta, im lìm nhắm mắt.

Ta thoáng ngẩn ngơ người, không hay biết Linh Phân đã ngắt xiu khi nào, chỉ còn cảm giác được thân nhiệt đang dần giảm xuống của đứa trẻ, hoảng hốt tìm kiếm nhịp đập của một sinh mạng trước đây mấy phút vẫn còn tồn tại, mắt đờ đẫn nhìn một mảnh đỏ thắm vườn trên tay, lặng lẽ nhỏ từng giọt xuống nền đất lạnh

7. Chương 7

Ta không biết mình đã đến đây từ lúc nào, chỉ nhớ tiếng nói lạnh lùng của Lệ Dung, tiếng thét phẫn nộ của hoàng đế, cùng những bàn tay to lớn lạnh lẽo mang ta đến nơi này.

Ta dựa đầu vào tường đá lạnh, ngẫm nghĩ lại những chuyện vừa qua, ta nhớ tiểu hoàng tử, ta nhớ Linh Phân, còn nhớ cả Lệ Dung, không khỏi cười khan hai tiếng. Ta xem người là người nhà, nhưng người lại xem ta là cái gai cần diệt trừ, ta hết lòng giúp đỡ người, đổi lại người giết con của muội muội ta, giá họa cho ta, đẩy ta vào tử lao cảm nhận cái lạnh giá của chết chóc gần kề.

Làm người ai cũng có sai lầm. Ta giúp nàng, chính là một sai lầm.

Tiểu hoàng tử chết rồi, Linh Phân sẽ ra sao? Ta vào tử lao, không biết Yến Nhi thế nào, còn có phụ thân, còn có nương?

Linh Phân liệu nàng có hận ta? Đó là con của nàng và hắn. Nhắc đến hắn... liệu hắn cũng hận ta?...

Ta co mình rúc vào một góc mặc kệ gió lạnh ứa vào, trơ mắt nhìn những con chuột chạy loanh quanh đại lao u tối qua ánh trăng vàng vạc xuyên qua song cửa gỗ. Bỗng giữa tiếng chuột chạy loạt xoạt trong đồng rơm vang lên vài tiếng bước chân hữu lực.

- Hà My Thiên, có Duyệt Lăng vương gia đến thăm người.

Tiếng nói của cai ngục vang lên cùng tiếng leng keng mở khóa, một dáng người cao lớn bước vào, sau đó phát tay bảo mọi người lui ra. Giữa đại lao phủ rơm ả ả giá lạnh đầu hôm, phẳng phất vài tia sáng màu vàng từ ánh trăng tròn trên cao có hai bóng dáng đối diện nhau, một co rúm, một đứng thẳng, là ta, cùng Duyệt Lăng Vương.

- Tội dân tham kiến vương gia.

Ta chuyển tư thế từ co rúm sang quỳ thẳng, theo lễ mà khấu đầu. Hắn là vương gia, ta là tử tội, một cái khấu đầu không có gì là sai, ta cũng không cần tỏ ra cương liệt, đôi khi ta cảm thấy nếu muốn người giúp đỡ, làm người phải nên biết điều một chút. Hắn ậm ừ, vươn tay đỡ ta ngồi dậy.

- Nha đầu tên Yến Nhi là nha hoàn của người?

- Nàng là bạn của tội dân, không phải nha hoàn.

Ta đánh chính, Duyệt Lăng Vương cũng không bình luận gì thêm, chỉ gật đầu rồi tiếp tục.

- Lúc chiều nàng ta vừa khóc vừa chạy đến vương phủ đòi phải gặp được ta...

Là do ta phân phó. Trước khi tiến ra chào hỏi Lệ Dung, ta đã dặn dò Yến Nhi lặng lẽ trốn ra cửa cung canh chừng, nếu ta không có việc gì thì ở đấy đợi ta cùng về, nhưng nếu nghe ngóng được ta xảy ra chuyện, phải ngay lập tức tìm gặp Duyệt Lăng Vương, nhắc cho hắn nhớ ân tình khi xưa, nhờ vả hắn giúp đỡ.

- Ta đã đến gặp hoàng huynh tìm hiểu mọi chuyện, kết luận mà hình bộ đưa ra là chất nhi của ta bị trúng độc, còn nàng là hung thủ.

- Ta giết đứa nhỏ đó làm gì?

- Lệ Phi... có nói với hoàng huynh một chuyện, liên quan đến đến quan hệ huyết thống của nàng cùng Nhiếp gia.

Quả nhiên. Ta nhếch miệng cười mỉa mai, câu chuyện khi xưa nương kể để nàng thông cảm với ta, nay lại bị nàng dùng để hãm hại ta. Một câu chuyện về đứa con gái vì muốn trả thù cha mình, nhẫn tâm hạ độc giết chết chất nhi, phá hủy đi cuộc đời của em gái, ai lại không tin, nếu ta là người ngoài cuộc, ta cũng tin.

- Chuyện đó là sự thật? Nàng là con gái của Nhiếp Viễn Phi?

Duyệt Lăng Vương giọng điệu nghi ngờ dò hỏi, ta không phủ nhận, nhẹ gật đầu. Hắn hít vào một hơi sâu, lăm bằm trong miệng, ta nghe được loáng thoáng cái gì đó “Không thể ngờ...”. Đúng thật là không thể ngờ, đứa con gái mà Hà thượng thư hằng yêu thương thật ra lại là cốt nhục của Nhiếp tướng quân, hơn nữa không phải hắn không biết, hắn biết rõ ràng, chỉ có cha ruột của đứa nhỏ là không hề hay biết.

- Nàng kể lại toàn bộ sự việc cho ta nghe.

Ta tựa đầu vào tường, chậm rãi kể lại tất cả cho kẻ trước mặt. Duyệt Lăng Vương mặt không biểu tình, chấp tay sau lưng đứng thẳng giữa đêm đen, yên lặng lắng nghe ta kể chuyện. Giờ phút này, qua vài tia sáng mờ ảo朦胧 lung của ánh trăng, ẩn hiện giữa bụi mờ lơ lửng giữa không trung là một gương mặt tuấn duật. Đây là lần đầu tiên ta nhìn kỹ Duyệt Lăng Vương đến vậy, hấn rất đẹp, cái đẹp vượt xa thẩm mỹ quan của nhiều người, nhưng đẹp nhất vẫn là đôi mắt, âm trầm sâu không thấy đáy, khiến người nhìn vào đáy như bị hút mất hồn, chìm đắm say mê.

Ta nhẹ nuốt nước miếng, kể một câu chuyện dài khiến ta khan cổ họng không thôi, ta đưa tay sờ sờ đôi môi, môi của ta cũng đã khô đến muốn nứt ra, khá là đau.

- Theo như lời nàng kể, Hà Lệ Dung là đáng nghi nhất?

Ta không dám trả lời, hấn muốn nghĩ sao thì nghĩ, ta hiện chỉ là tử tội, không phải quan điều tra, càng nhiều lời càng mau chết, ta chỉ muốn giữ mạng, không cầu gì thêm. Hơn nữa không cần ta lên tiếng, Duyệt Lăng Vương trước mặt đã tự trả lời, sau đó lại đưa ra một câu hỏi khác. Hấn cứ thế lăm bầm lầu bầu, tự vẫn tự đáp, không thêm đếm xỉa tới ta. Ta cũng không thêm đếm xỉa tới hấn, mắt nhú lại, đầu gục một bên, thiếp đi lúc nào không hay.

...

- Hà My Thiên, mau tỉnh dậy, hôm nay là ngày xử án ngươi, còn muốn ngủ tới lúc nào?

Tiếng quát gọi khiến ta giật mình choàng tỉnh, ta chưa kịp đưa tay dụi mắt đã bị cai ngục đi đến lôi đi, chỉ kịp cảm nhận một vật trượt khỏi người rơi xuống đất trong lúc ta đứng lên, quay đầu nhìn lại thì thấy một chiếc áo bào màu tím đang yên lặng nằm trên mặt đất.

Tên Duyệt Lăng Vương này làm người cũng không tệ, còn biết đắp áo giúp ta chống lạnh, ta mỉm cười vừa ngẫm nghĩ vừa lê đôi chân tê rần đi theo cai ngục.

Ta im lặng cúi đầu quỳ giữa triều, đáng lẽ ra nên xử lí ta ở công đường, nhưng vì liên quan đến quá nhiều thế lực, một là gia đình nhỏ của hoàng thượng, hai là Nhiếp tướng, ba là Hà phủ, lại còn có Duyệt Lăng Vương chen thêm một chân vào, xét cả công lẫn tư, mức độ ảnh hưởng của ta quả thật quá lớn, vậy nên không thể làm qua loa sơ sài.

Lúc ta vừa bước vào suýt nữa đã bị phụ thân lao tới ôm lấy, may mắn có người ngăn người lại, ta ngẩng đầu nhìn người, lão nhân gia dường như già thêm mấy tuổi, đôi mắt đỏ hồng như vừa mới khóc xong. Người không nói gì, chỉ gật đầu ra hiệu ý bảo ta an tâm, ta cũng hướng người cười, ta không biết lòng mình hiện tại có an tâm hay không, chỉ thấy thật ấm áp, nụ cười này của ta, là thật tâm tràn đầy hạnh phúc.

Phía trên là hoàng thượng trong vai trò thân nhân nạn nhân, đồng thời kiêm luôn người xét xử, lúc này đang hờ hững nhìn ta, trên mặt thoáng chút chán ghét. Ta làm như không thấy, tốt nhất là không để ý, trước nay đều vậy, mỗi lần nhìn thấy ta hấn đều như cố chạy thật xa, bộ dáng như sợ ta sẽ làm vậy bần hấn, ta khinh miệt biểu môi trong bụng, nam nhân hẹp hòi, ta không so đo cùng hấn.

Bên cạnh hoàng thượng là Lệ phi Hà Lệ Dung lúc này đang ngẩng cao đầu, kiêu kỳ nhìn ta như nhìn một con kiến nhỏ, ánh mắt không giấu đi vẻ đắc ý cùng vui sướng khi người gặp họa. Con người này, trước đây ta đã giúp cho nàng ta, nay lại quay người cắn ta một phát, xem như là dạy cho ta một bài học nhớ đời về đạo làm người vậy.

Mọi người đã đến đông đủ, chỉ vắng mặt mỗi Linh Phân, có lẽ nàng vẫn chưa thể vượt qua cú sốc này.

Người đầu tiên lên tiếng là hoàng thượng.

- Hà My Thiên, ngươi dám cả gan độc hại hoàng tử, mạo phạm hoàng thất, tội ác tày trời. Nay tiểu hoàng tử mất đi khiến lòng trẫm vô cùng đau đớn, nhất định khiến ngươi ngũ mã phanh thây, ngươi còn gì muốn nói?

Ta khịt mũi, hấn thật lòng đau lòng đứa trẻ kia, ta cũng thật lòng vui mừng, buồn thay, hấn chỉ yêu sắc, phi tần hấn tới trăm, con hấn có cả chục, từ khi đứa nhỏ chào đời hấn chưa một lần nhìn đến, chỉ sai người người đưa tới đồ vật này nọ, hấn đau đớn ư? Nói hấn sợ Nhiếp tướng nổi giận trở mặt thì đúng hơn.

- Hoàng thượng, My Thiên không độc hại hoàng tử, My Thiên không nhận tội.

Không phải ta làm, ta không nhận.

- My Thiên... muội... ta thật không ngờ muội lại nỡ lòng nào làm thế, dù muội là muội muội của ta nhưng ta không thể bao che, tiểu hoàng tử là con của hoàng thượng, cũng là con ta, trên danh nghĩa hay cả huyết thống đều là chất nhi của muội, tại sao muội lại có thể...

Lệ Dung vươn tay áo lau khóe mắt, diễm nhan ảo não nỉ non nghẹn ngào. Ta thật phục nàng, vừa này còn mỉm cười đắc ý thế mà nay đã nước mắt lưng tròng, diễn cũng thật giỏi.

- Tỷ tỷ, My Thiên cùng Linh Phân là tỷ muội tốt, làm sao có thể hại con của nàng.

- My Thiên, muội đừng giấu giếm nữa, ta đã biết tất cả, muội không phải con ruột của phụ thân, Nhiếp tướng quân mới là cha ruột của muội. Ta biết muội rất hận ông ấy đã bỏ rơi mẹ con muội, khiến mẹ của muội chết oan, nhưng muội cũng không thể nào giết hại tiểu hoàng tử để báo thù, hài tử là vô tội...

- Lệ Dung!

Tiếng hét vang lên khiến Lệ Dung đang nước mắt ngấn dài kêu khóc phải ngừng lại, nàng phiến não nhìn phụ thân đang trợn trắng mắt đứng bên dưới. Phụ thân ta run rẩy trừng mắt nhìn nàng, bàn tay nắm chặt nổi gân xù xì, xấu xí đến rợn người. Nhiếp tướng đứng đầu hàng võ quan cũng ngây người, nhìn chằm chằm phụ thân như muốn tìm câu trả lời. Phụ thân ta không nói gì với hắn, quỳ xuống giữa điện dập đầu.

- Hoàng thượng, thần lấy tính mạng ra đảm bảo My Thiên không hề biết chuyện này, cho nên con bé không thể vì chuyện báo thù mà độc hại hoàng thất.

- Phụ thân! Ta biết người luôn thương yêu người đàn bà đó, ngay cả nương ta theo người bao năm người cũng không màng tới, trong mắt người chỉ có ả cùng đứa con hoang này, ta biết hôm nay người làm vậy là muốn bao che cho nó, nhưng phụ thân, thỉnh người sáng mắt, người mà My Thiên giết là ai? Là tiểu hoàng tử, là con của hoàng thượng, người muốn mạng người Hà gia chôn theo người chỉ vì để bao che cho tiện tì này sao?

Cha ta không nói gì, run rẩy chỉ tay về phía Lệ Dung, rên lên một tiếng sau đó gục ngã, ta hoảng hồn định lao đến đỡ người liền bị thị vệ hai bên nắm lại, chỉ có thể trở mắt dõi theo người đến mang phụ thân đi để thái y chữa trị. Lệ Dung hả hê ngồi trên đài cao nhìn ta, trong mắt nàng không còn hình bóng của người cha già vừa ngất xỉu trên điện nữa, chỉ còn có cảm giác vừa chiến thắng được ta mà thôi.

Ta nhìn Lệ Dung, hận lúc này không thể nhai xương uống máu nàng. Lệ Dung, ngay cả cha ruột mình mà nàng cũng không màng tới sao? Còn cảm nhận của nương khi biết nàng trở nên thế này, còn có tiểu Lâm Chi, có một tỷ tỷ ngoan độc như nàng, hắn sau này phải làm sao?

Giết ta, có thể che giấu việc Lệ Dung từng cùng ta thông đồng ngăn chặn hôn sự của Duyệt Lăng Vương, khiến cho tể tướng rời bỏ phe cánh của hoàng thượng.

Giết tiểu hoàng tử, là để dọn đường cho con của nàng sau này có thể yên ổn bước lên hoàng vị.

Một mũi tên bắn chết hai con chim nhận, một là một hài tử chưa được một tuổi, một là người gọi mình hai tiếng "tỷ tỷ" suốt mười mấy năm. Kế này thật quá thâm độc.

Ta nhắm mắt nhếch miệng cười lạnh, tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu lúc trước ta biết rõ con người của nàng, ta đã chẳng hết lòng giúp đỡ nàng đến vậy, ta thật sai lầm rồi.

Đúng lúc hoàng thượng định phất tay sai người mang ta ra hành quyết thì một người bước ra khỏi hàng, đưa tay ngăn lại.

- Ta nghe nói lúc đó Lệ Phi cũng ở đó, hơn nữa còn có bé qua tiểu hoàng tử, chẳng hay chuyện này là thật?

Lúc này Duyệt Lăng Vương đã chịu lên tiếng, giọng nói trầm ổn vang vọng bốn phía. Nghe được chuyện này, giọng thì thảo bần tán vang lên không ngớt. Lệ Dung tái mặt liếc nhìn ta cùng Duyệt Lăng Vương dưới triều, sau đó liền ngã vào lòng hoàng đế vung tay khê đâm vào ngực hắn mà khóc lóc, đáng thương hề hề.

- Hoàng thượng, như thế nào mà Duyệt Lăng Vương lại nghi ngờ thần thiếp... thần thiếp làm sao có thể hạ thủ với con của người,.. hơn nữa, thần thiếp lại không có lí do gì để làm chuyện đó...
 - Hoàng đệ, trầm tin tưởng Lệ Phi, đệ không nên nghi kỵ nàng.
 - Hoàng huynh, hoàng tẩu, ta vốn chưa hề nói nghi ngờ nàng, chỉ là hỏi nàng có từng thân cận cùng tiểu hoàng tử hay không thôi mà.
- Hai kẻ ngồi trên đài kia nhất thời á khẩu, không nói được gì, chỉ nghe Duyệt Lăng Vương tiếp tục hỏi
- Xin hỏi hoàng tẩu, là có, hay là không?
- Lệ Dung nhìn Duyệt Lăng Vương, sau đó nhìn hoàng thượng, rồi rầm trả lời:
- Có...

8. Chương 8

Cả triều chìm vào im lặng, không ai nói gì, chỉ đắm chiêu nghĩ ngợi, ai thông minh nhanh nhạy chút cũng đã tìm ra một chút manh mối. Duyệt Lăng Vương vẫn đứng giữa triều đông dặc đưa ra lí lẽ, ta ngược nhìn hần, bỗng cảm giác như vừa nhìn thấy một pho tượng sừng sững giữa gió mưa không bao giờ có thể lay ngã.

- Không ai tận mắt nhìn thấy hung thủ hạ độc, điều tra cũng chưa đưa ra kết quả rõ ràng, vậy nên phạm là những ai từng tiếp xúc qua tiểu hoàng tử đều là nghi can cần lưu ý, thánh thượng phạm tội xử như thứ dân, Lệ Phi, người cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, ta cũng không tin lại có một hung thủ ngu ngốc đến độ ở trước mặt bao nhiêu người hạ độc, như vậy chẳng khác nào kêu gọi “Ta là hung thủ đây, đến mà bắt ta rồi đem giết đi”.

Nói xong câu này, Duyệt Lăng vương ngừng lại, nhìn ta đầy ý vị, ta cúi đầu giả vờ không thấy, lặng lẽ đem đôi mắt yêu nghiệt của hần đánh đồng với mắt cá chết.

Cứ như thế giữa triều chia làm hai phe, một là hoàng thượng cùng Lệ Dung khẳng khái nhất mực bảo ta là hung thủ, nhất quyết đòi chém, một còn lại là Duyệt Lăng Vương khẳng định ta không phải hung thủ, đồng thời đưa ra yêu cầu đưa vụ án này cho hần xử lý.

Nếu như có thể đưa vào tay Duyệt Lăng Vương, ta nghĩ có lẽ vụ án sẽ nhanh chóng được phanh phui, nhưng mà khả năng xảy ra chuyện này không cao, không nói tới Lệ Dung chết cũng không đồng ý, chỉ riêng hoàng thượng thôi đã là một cửa ải khó khăn. Chuyện con mình bị hại chết mà lại phải nhờ tới đối thủ tra án giúp, hần chịu sao? Với một người lòng dạ hẹp hòi như hoàng thượng, đáp án là sẽ không có chuyện đó xảy ra.

Đang trong lúc hai bên cãi nhau ầm ĩ, một giọng yếu ớt xen lẫn vào khiến mọi người đồng loạt im bật.

- Ta có thể chứng minh nàng ấy vô tội.

Ta hoảng hồn ngẩng đầu nhìn bóng dáng đang chậm rãi đi tới, cảm xúc thoáng chốc trào dâng khóe mắt, chỉ muốn ôm nàng mà khóc thật to, chưa đầy một ngày, muội muội mệnh khổ của ta đã gầy yếu đi thấy rõ. Linh Phân tiểu tụy dựa vào người một cung nữ, đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, hướng ta mỉm cười yếu ớt, chỉ là đối với hai kẻ ngồi trên cao kia một cái liếc nhìn cũng không có.

Ta nghĩ tiểu Linh Phân đã ẩn biết được kẻ nào là thủ phạm hại chết con nàng.

- Lúc ấy ta ngồi kề sát bên cạnh My Thiên, hơn nữa còn động chạm vào nhau, ta có thể làm chứng My Thiên không hề mang theo kịch độc trên người.
- Nhiếp hoàng quý phi, nàng không cần bao che cho nàng ta, nàng có biết nàng ta là ai không? Nàng ta hãm hại con trai nàng là vì muốn báo thù.

Lệ Dung không nghĩ đến Linh Phân sẽ còn tâm trạng xuất hiện trong lúc này, nhú mày hướng nàng cướp thế chủ động. Linh Phân chỉ cười lạnh vài tiếng, khóe mắt nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta.

- Lệ Phi nương nương của ta, ngươi là thần thánh sao? Làm sao lại biết My Thiên hận ta? Làm sao lại biết My Thiên muốn báo thù?

- Cái này... nàng ta vì muốn trả thù phụ thân nàng đã bỏ rơi mẹ con nàng ta, còn nàng lại có thể danh chính ngôn thuận làm tiểu thư tôn quý của Nhiếp gia, hơn nữa còn có thể tiến cung làm hoàng quý phi, không phải sao?

Nghe đến đây thì Linh Phân cười to hai tiếng, sau đó lắc đầu, rồi lại cười to, điệu cười như muốn nhạo báng thiên hạ, nhạo bán luôn cả chính bản thân mình.

Nhìn Linh Phân, ta chỉ muốn hướng hoàng đế mà chỉ tay mắng, nếu không phải ta đang bị kèm bởi hai tên thị vệ, có thể ta đã hướng hấn mà tặng cho hai cái tát rồi.

Linh Phân trên danh nghĩa dù sao cũng là vợ hấn, ít nhiều đã bồi cùng hấn một đêm, nay nàng ấy lại vừa phải chịu nỗi đau mất con, thân xác nhu nhược là thế, hấn lại cứ như vậy nhìn nàng, không ban cho một cái ghế ngồi, không đưa ra một lời hỏi thăm, chỉ nhìn lướt qua nhau như người đứng nước lã.

Ta bỗng cảm thấy cay đắng, người nên ngồi trên cái ghế đó, đáng lẽ là Duyệt Lăng Vương mới đúng.

Linh Phân rút cuộc cũng ngừng cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lệ Dung về mặt bối rối ngồi trên đài cao, cất cao giọng nói tràn đầy giọng điệu khinh thường.

- Hà Lệ Dung, ngươi nghĩ ngươi biết tất cả, nhưng thật ra ngươi chỉ biết một mà không biết mười, ngươi nghĩ ngươi hiểu My Thiên, ngươi nghĩ ngươi hiểu cả ta, nhưng thật ra ngươi lại chẳng hiểu gì. My Thiên nếu muốn hại ta, nàng ấy có nhiều cách đơn giản hơn nhiều, hơn nữa, còn có thể dễ dàng đem theo toàn bộ Nhiếp phủ đến chôn cùng ta...

Nghe đến đây, một vài người không khỏi hít một ngụm khí vào trong bụng mà quay đầu nhìn chằm chằm ta. Ta cất lực cúi đầu, cố gắng đem những ánh nhìn đó biến thành hư vô. Linh Phân nói đúng, giữa nàng và ta có rất nhiều bí mật, mà những bí mật đó, một cái thôi cũng đã đủ đem cả nhà nàng đi tru di tam tộc.

- Ngươi nói nàng ganh ghét ta? Ngươi không hiểu chuyện nhà ta, nên làm sao biết ta mới chính là kẻ ganh ghét với nàng. Ngươi nói nàng muốn báo thù? Nàng báo thù gì? Báo cái gì khi mà nàng trong vòng tay của Hà lão gia còn hạnh phúc hơn ta nằm trong vòng quản lý của Nhiếp phủ? Báo cái gì khi mà nàng ở bên ngoài tiêu diêu tự tại, trong khi ta lại bị nhốt ở cái hoàng cung này ngày ngày đấu đá cùng đám phi tần các người?

Những chữ cuối Linh Phân cơ hồ gào khản cả giọng, sau đó nàng tức tức bật khóc, nhào đến ôm chặt lấy ta mà run rẩy. Hoàng đế giận đến tím mặt, bàn tay nắm chặt lấy thành ghế rồng run lên, Lệ Dung bên cạnh đã tái mặt từ bao giờ, chỉ tay lắp bắp.

- Hoàng quý phi chịu nỗi đau mất con, thần trí không tỉnh táo, mau... mau đưa nàng ta về!

Chỉ là các cung nữ có lời kéo thế nào Linh Phân cũng không chịu buông ta ra, ta cũng không muốn để Linh Phân rời đi, liều mạng ôm chặt lấy nàng, mọi người chỉ có thể thúc thủ vô sách. Thấy vậy, Duyệt Lăng Vương mới tiến lên giải vây.

- Nếu đã được Hoàng quý phi chứng thực, vậy hoàng huynh, xem ra Hà tiểu thư thật sự vô tội.

- Cái này...

- Duyệt Lăng Vương, những người gần gũi tiểu hoàng tử lúc đó chỉ có ta cùng My Thiên, nếu như người nói My Thiên vô tội, vậy chẳng lẽ là ý nói ta mới chính là hung thủ?

Lúc đầu hoàng thượng còn do dự không quyết, chỉ là sau khi nghe Hà Lệ Dung nói xong sắc mặt liền biến, chỉ tay về phía Duyệt Lăng Vương mà mắng.

- Hoàng đế, ngươi không được nói bừa, Lệ Phi há có thể hãm hại con trẫm?

- Thần đệ chỉ nói Hà nhị tiểu thư vô tội, không nói thủ phạm là Lệ Phi nương nương, thanh giả tự thanh, nếu như hoàng tẩu không có tội giết mình thì không cần phải sợ hãi.

- Ngươi...

Cả hoàng thượng cùng Lệ Phi đồng nhất hướng Duyệt Lăng Vương mà trợn trừng mắt, vẻ mặt như muốn nhào đến ăn tươi nuốt sống hắn. Đến lúc này, một số đại thần thuộc phe cánh của Duyệt Lăng Vương cùng đồng liêu của cha ta đều đứng ra nói giúp, khiến hai người trên kia nhất thời nghẹn họng không biết nói gì.

Linh Phân vẫn còn gục trên vai ta không hề cử động, nàng đã ngất xỉu, có lẽ vì quá thương tâm, có lẽ vì quá mệt mỏi, dù vậy nha đầu này vẫn cố gắng đến đây làm chứng cho ta, khiến cho ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn, càng cảm thấy có lỗi với nàng. Hải tử đã mất, Linh Phân rốt cuộc còn lại cái gì?

Lệ Dung bức bối nhìn mọi người, sau đó không biết nói nhỏ với hoàng thượng điều gì, chỉ thấy hắn hắng giọng ho vài cái ý bảo mọi người yên lặng, sau đó nói với chúng thần tử trước mặt.

- Nếu như Nhiếp hoàng quý phi đã đứng ra cam đoan Hà My Thiên không phải hung thủ, vậy tạm thời sẽ không truy cứu, nhưng không có nghĩa là nàng ta không có liên quan. Hơn nữa, tối hôm qua, sau sự việc tiểu hoàng tử bị người độc hại, khâm thiên giám đã dâng lên một bản tấu chương, nói rằng cái chết của tiểu hoàng tử là do yêu tinh ở bên cạnh ngai vua tác quái mà thành, trầm nghi ngờ đó là Hà My Thiên...

- Hoàng huynh, huynh lại có thể tin vào yêu ma sao? Hơn nữa, ngồi bên cạnh hoàng huynh cũng không phải Hà nhị tiểu thư...

- Nói vậy! Lệ Phi xinh đẹp như thiên tiên, nàng nếu không phải là tiên nữ trên trời thì thôi, làm sao có thể là yêu ma? Người thử nhìn gương mặt Lệ Phi cùng ả xem ai giống yêu ma hơn?

Thấy Duyệt Lăng Vương chế giễu mình, hoàng thượng không nhịn được tức giận mà đưa ra ý kiến chủ quan về dung nhan của ta, sau đó liền nhận được tiếng khịt mũi khinh thường từ triều thần bên dưới, đến khi Lệ Dung rõi rắm nhìn hắn nghẹn ngào muốn khóc, hắn mới biết bản thân vừa nói sai, bèn tiếp tục hắng giọng nói tiếp.

- Dù nàng ta không phải yêu ma nhưng cũng không tránh khỏi nghi ngờ, vừa liên quan đến yêu ma vừa dính đến cái chết của tiểu hoàng tử, trầm tuyệt đối không thể giữ nàng ta ở bên. Trầm lưu tình của cả Nhiếp phủ và Hà phủ mà giữ lại cho nàng ta một mạng, nay phán cho Hà My Thiên đầy đi đến vùng núi Nam Vân, không được mang theo gia nhân tài của, tại đó tự sinh tự diệt, đời đời kiếp kiếp không được trở về kinh thành.

- Hoàng huynh...

- Lãnh Ngạo Phong, ngươi là hoàng đế hay trầm là hoàng đế, trầm vì mọi người mà giữ lại cái mạng nhỏ của nàng ta, ngươi còn chưa phục?

- Hoàng huynh, Hà nhị tiểu thư chỉ là bậc nữ tử nhu nhược yếu đuối, vùng núi Nam Vân hoang sơ hẻo lánh thế nào mọi người ai cũng biết, nàng làm sao có thể tại đó một mình sống sót?

- Nếu Hà My Thiên không phải yêu ma, trời cao tự sẽ rủ lòng từ bi lưu cho nàng ta một con đường sống. Còn nếu nàng ta thật sự là hiện hình của yêu tinh đến trần gian tác quái, coi như trầm thể thiên hành đạo, diệt trừ yêu nghiệt. Sống hay chết, đều do chính mạng của nàng ta, thế nào, Hà My Thiên, ngươi phục hay không phục?

Phục, ta đương nhiên phục, giữa sống và chết, ta vẫn đủ tỉnh táo để biết bản thân nên lựa chọn cái nào.

Ta ôm Linh Phân trong lòng mà cười khổ, mạng nhỏ rốt cuộc cũng giữ được, chỉ là không ngờ lại bị đầy đi đến cái nơi khổ không thêm ho cò không thêm gáy, cóc nhái không thêm kêu chim chóc không thêm ỉa Nam Vân Sơn kia. Giữ được mạng là tốt rồi, ta không dám đòi hỏi gì thêm nữa, bèn dập đầu bái ba lạy.

- Dân nữ phục.

Phía trước là Linh Phân đang nằm trong lòng ta cùng Duyệt Lăng Vương đang đứng thẳng. Hoàng thượng, ba lạy này là ta cảm ơn Linh Phân cùng Duyệt Lăng Vương, không phải dập đầu hành lễ với người, ba lạy này chính là mong cho người cùng mỹ nhân bên cạnh mau mau siêu sinh. Hà Lệ Dung, Lãnh Ngạo Thiên, hai người kết thù với ta rồi, cứ chờ ngày rời khỏi cái ngai vàng kia đi. Ta cứ thế, vừa bái lạy vừa âm thầm đưa ra quyết định tày trời của mình.

9. Chương 9

Ngày hôm ấy lại là một buổi sáng trời thu dịu nhẹ, ta tại sao cảm thấy có vẻ mình có thù với mùa thu, như thế nào những rắc rối lại luôn tìm đến ta trong mùa thu?

Hoàng đế thúc giục ta nhanh chóng lên đường, giống như sợ ta ở lại sẽ làm ô nhiễm kinh đô của hần, vậy nên sau khi ta về nhà được ba ngày, một đội quân do Nhiếp tướng quân thống lĩnh đã tự thân đến trước cửa Hà phủ áp giải ta đi đến nơi xứ người.

Nương mấy ngày nay không hề gặp ta, chỉ đóng cửa trốn trong phòng mà dùng nước mắt rửa mặt, ta muốn gặp người nói lời chia xa cũng không có cơ hội. Phụ thân hốt mất đồ hồng nắm chặt tay ta không muốn rời xa, cứ dằn đi dằn lại những lời mà trước đây đã nói không biết bao nhiêu lần.

Lần này đi cùng ta chỉ có Yến Nhi cùng Tiểu Hoàng, Yến Nhi không phải nha hoàn trong phủ, cho nên không thuộc diện bị hoàng đế cấm đi theo ta. Lúc đầu ta đã muốn để nàng rời đi, tìm cho nàng một gia đình hạnh phúc nhưng Yến Nhi cương quyết không chịu, nói là nhất định phải đi theo ta cho bằng được mới thôi, Yến Nhi thật là một người bạn tốt, ta yêu thương nàng không phải là sai lầm.

Đám chim cùng bầy cá ta không thể mang theo, bầy cá chỉ có thể để chúng tiếp tục sinh sống ở dưới hồ, đàn chim thì đem thả đi, cho bọn chúng trở về với trời cao.

Giữa những chiếc lá vàng rơi từ tán cây cổ thụ xum xuê lá, phụ thân ôm lấy ta khóc lóc không thôi, Nhiếp tướng quân có lẽ không đợi nổi, tiến bước lên tiếng.

- Hà My Thiên, đã tới lúc khởi hành, mau đi thôi.

Ta không đoái hoài tới hần, chỉ ôm chặt phụ thân, “hần là không khí, hần là không khí”, ta âm thầm lẩm bẩm trong đầu. Nói ta không hận hần? Không có. Ta không phải là thánh mẫu, ta chỉ là một con người bình thường có thất tình lục dục, một người chồng bỏ rơi vợ mình, một người cha không đếm xỉa tới con mình, một con người nhẫn tâm đem máu mủ của mình một dâng lên miệng rồng một dày đi xứ xa, con người như thế, có đáng hận hay không?

Cha già của ta, chỉ có người mà ta đang ôm lấy mà thôi.

- Nhiếp Viễn Phi, người...

Âm thanh cha ta run run, chưa nói hết câu đã bị tiếng đao rét lạnh ngăn lại. Lưỡi đao lạnh cắm ngàn năm không tỏa ra hơi ấm kìm hãm cổ ta, để cho từng thớ thịt nơi đây cảm nhận rõ ràng sự sắc bén của nó, phá lên cười nhạo báng những sợi lông tơ đang bị dọa mà run lên từng hồi. Ta cười mỉa mai, hần còn lấy đao kìm cổ ta cơ đấy. Hần, trên danh nghĩa huyết thống, chính là cha thân sinh của ta, cha thân sinh lấy đao kìm cổ con gái mình, chuyện nực cười chưa xót đến đường nào.

Ta không nhìn đến hần, vờ về bàn tay xương xẩu của phụ thân, xoay người nắm lấy tay Yến Nhi lạnh lùng bước lên xe ngựa, không một cử chỉ quay đầu, cứ thế, đoàn người chậm rãi rời khỏi kinh thành, bất quá, ta vẫn chờ đợi một người.

Ta đã suy xét rất kỹ, ta muốn tặng cho Duyệt Lăng Vương một phần hậu lễ, vừa là giúp hần, vừa là giúp Linh Phân, chỉ là, hần có thể nhận phần hậu lễ hay không còn phải xem ngày hôm nay hần biểu hiện như thế nào.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, ta không nhìn được mà cất lên một tia cười nhẹ nơi khóe miệng, ta cầu cá thành công.

Bên ngoài có tiếng hô gọi, ta từ từ vén rèm xe, đập vào mắt là bóng dáng Duyệt Lăng Vương cưỡi ngựa trắng tiêu sái đi tới.

- Hà nhị tiểu thư, thật hổ thẹn, không thể khiến hoàng huynh đổi ý lưu nàng ở lại. Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ tìm cách, sẽ rất nhanh giúp Hà thượng thư đón nàng trở về.

- Đa tạ Duyệt Lăng Vương đã quan tâm, chuyện có thể quay lại hay không đối với My Thiên đã không còn quan trọng, biết đâu đi đến Nam Vân mới là lối thoát tốt nhất cho My Thiên.

Ta cúi đầu thi lễ với hần, vừa nói vừa băng quơ nhìn đến bóng dáng dẫn đầu đoàn người, Nhiếp Viễn Phi. Ta không muốn gặp hần, muốn rời xa hần, biết đâu được nơi Nam Vân ấy lại là chốn bồng lai mà ta hằng mơ ước.

- Không nên nói lấy, nữ tử yếu đuối như nàng làm sao có thể sống sót ở nơi hoang dã như thế, có gắng chiếu cố mình, sống tốt cho đến khi bốn vương sai người mang nàng trở lại.

Ta như thế nào trở thành nói lấy? Ta đang nói sự thật mà. Không thêm đôi co với hần, ta chỉ nhẹ gật đầu khẽ đáp “Vâng”

- Hoàng huynh bảo nàng không được mang theo tư trang nhưng không có nói không được nhận đồ người khác tặng. Đây là một số vật dụng sinh hoạt ta sai người chuẩn bị cho nàng, đến vùng thôn dã đó cũng rất khó tìm mua những thứ như thế này.

Duyệt Lăng Vương vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía sau, ta theo tay hần nhìn về hướng đó. Sau lưng hần là vài ba chiếc xe ngựa, có vẻ chứa khá nhiều đồ đạc. Ta không khỏi cảm thán trong lòng, thật không ngờ kẻ văn nhả anh tuấn trước mặt lại có thể chu đáo đến như vậy, khiến ta không khỏi bồi hồi nhớ về bóng dáng của nương.

Xem ra phần hậu lễ này không đưa không được rồi, giao Linh Phân cho hần ta cũng phần nào yên tâm.

- Thời gian không còn sớm, cũng nên khởi hành đi thôi, cáo từ.

- Vương gia, xin dừng bước.

Thấy hần có vẻ muốn rời đi ta liền vội vàng ngăn lại, tay ngoắc bảo hần đến gần, Duyệt Lăng Vương nhủ mày nghi hoặc, không hiểu ta đang bày trò gì nhưng vẫn tiến đến. Ta cúi đầu thì thầm với hần vài câu, sau đó hạ rèm, tựa vào Yến Nhi nhắm mắt cảm nhận cỗ xe ngựa đang từ từ chuyển động.

“Ở một ngôi nhà tranh nơi ngoại ô kề bên khu rừng trúc, có chú mèo con gãy chân vừa lành thương thẩn xung quanh, mèo con ngày ngày chăm chỉ đọc sách, mong một lần theo dự hội lang khoa, một lòng muốn cứu người yêu khỏi vuốt rồng yêu nghiệt, nếu vương gia có lòng, thỉnh xin một lần đi đến mang chú mèo về nuôi, giúp mèo ta có ngày hoàn thành ước nguyện. Ước nguyện của mèo nhỏ, cũng chính là chí hướng của vương gia.”

Con mèo đó là cha đứa nhỏ của Linh Phân, là người yêu của nàng, là kẻ hôm ấy bị gia nhân Nhiếp phủ đánh cho gãy chân rồi vứt ở một góc đường.

Ta và Linh Phân có hai đại bí mật. Bí mật thứ nhất, Linh Phân đã không còn hoàn bích khi tiến cung. Bí mật thứ hai, cha đứa nhỏ không phải là hoàng thượng.

Ngày ấy mèo nhỏ mang theo Linh Phân chạy trốn, trong một đêm mưa gió bão bùng mùa thu, hai con người đó đã đến với nhau. Về sau khi gần đến ngày tuyển tú, Linh Phân mới kể ta nghe chuyện này, đồng thời cho ta biết thêm một tin tức, nàng đã mang trong mình hài tử của mèo con.

Vậy là ta mặt trắng mặt xanh giúp nàng bày mưu lừa gạt hoàng đế, một ít huyễn hương nhờ người mua từ kỹ viện, một ít thủ pháp của kỹ nữ giả mạo máu trinh, chúng ta cứ thế bày mưu tạo dựng một đêm động phòng hoa chúc của thiếu nữ lần đầu giao hoan.

Đứa nhỏ chết đi, không lẽ chính là hình phạt cho hành động lừa gạt con trời của chúng ta sao?

Con mèo nhỏ không biết mình đã có hài tử, nếu như hần biết hài tử mình bị người hại chết, không biết sẽ trở nên điên cuồng đến mức nào.

Nếu như mèo nhỏ có thể đỗ đạt làm quan, nhất định sẽ trở thành cánh tay đắc lực của Duyệt Lăng Vương. Nếu như Duyệt Lăng Vương có thể thuận lợi chiếm lấy ngai vàng, mèo nhỏ có thể mang theo Linh Phân rời đi, tránh xa nơi chốn thị phi đó, tìm một khu vườn ngoại ô nào đấy xây nhà trồng hoa, sống những năm tháng tiêu dao tự tại.

Chỉ cầu mong sao tất cả đều thuận buồm xuôi gió.

* * *

Nam Vân Sơn xa xôi vạn dặm, đi đến đây dù bằng xe ngựa cũng mất hơn một tháng, thời gian lằng đằng trôi, rốt cuộc cuối cùng cũng tới nơi. Lúc này đây, Nam Vân Sơn đã hoàn toàn bước vào mùa đông, xoa xoa đôi tay vào nhau cho ấm, ta không khỏi hiếu kỳ ghé mắt ra khỏi rèm nhìn ngắm xung quanh.

Núi non trùng điệp nối nhau kéo dài đến tận nơi xa, cảm giác như không bao giờ ngừng lại, hùng vĩ vươn lên vượt khỏi những tầng mây, ngạo nghễ xuyên thủng trời, lạnh lùng khoác lên mình tấm khăn choàng tuyết trắng, diễm lệ thê lương.

Đoàn xe dừng lại nơi một trấn nhỏ bên dưới đỉnh núi, nghỉ tạm tại đây một đêm. Trấn nhỏ này là trấn duy nhất ta gặp trên đường từ khi bước vào khu vực Nam Vân Sơn. Không hổ danh là vùng đất hoang sơ chưa hoàn toàn được khai phá, trên vạn dặm tuyết trắng nơi đây, dấu chân con người ít ỏi tới đáng thương.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người lại tiếp tục rong ruổi lên đường, độ khoảng nửa ngày, rốt cuộc cũng tới nơi. Biệt viện nơi sau này sẽ là nhà của ta nằm ở lưng chừng núi, cách thị trấn nhỏ kia tầm nửa ngày đi bộ. Ta đảo mắt nhìn xung quanh, không khỏi lấy làm kinh ngạc. Không hề giống như trong tưởng tượng, đập vào mắt ta là một căn nhà xinh xắn được đã được quét dọn sạch sẽ, đồ đạc trong nhà tuy không mới nhưng được giữ gìn rất tốt. Ta thử miết tay kéo một đường trên mặt bàn, trơn nhẵn bóng loáng không vươn một hạt bụi. Ta không khỏi nghi hoặc ngoắc một tướng sĩ được cha ta đặc biệt gửi gắm đi theo hộ tống đến hỏi.

- Nơi này trước đây từng có người ở?

- Đúng vậy tiểu thư, biệt viện này trước đây từng có một đôi phu phụ sống ở nơi này, nhưng họ đã rời đi từ hai mươi năm trước.

- Vậy có người nào khác ở nơi này hoặc đến nơi này quét dọn nữa không?

- Xung quanh biệt viện này, nơi có người sinh sống thì gần nhất cũng là trấn nhỏ kia, nô tài nghĩ khó có ai lại rảnh rỗi giữa trời đổ tuyết lạnh lẽo này mà đến đây quét dọn.

Ta suy nghĩ một hồi cũng không biết giải thích như thế nào, gật đầu bảo người kia lui xuống, tự mình tản bộ vòng quanh thăm thú nơi ở mới này của mình.

10. Chương 10

Nhiếp Viễn Phi sau khi an bày cho ta xong liền lập tức mang quân trở lại kinh thành, để lại sau lưng một bầu không khí tĩnh lặng lạnh căm, thỉnh thoảng vang lên tiếng kéo kẹt của những cánh cửa bị gió lất lay, cùng với tiếng vù vù của những cơn gió thổi xuyên qua những tàn cây, bất ngờ đập mình vào đá núi.

Biệt viện này xem ra khá đầy đủ, hơn nữa có lẽ do ở trong một khu vực hoang sơ nên hàng rào bao xung quanh được xây khá cao và chắc chắn, bên ngoài hàng rào còn có một vài hố bẫy và cọc nhọn để chống thú dữ. Bên trong là một khoảng sân rộng phủ tuyết trắng xóa, bên tay phải là một mảnh đất có vẻ như trước đây đã từng được phân ruộng trồng cây, cạnh bên là vài cái chuồng gà.

Nơi góc trái biệt viện là chuồng ngựa, hiện tại Tiểu Bạch đang khoanh mình nằm trong đống rơm ấm áp nhắm mắt lim dim. Tiểu Bạch là con ngựa phụ thân đặc biệt an bày cho ta mang theo, đề phòng vạn nhất, nếu có chuyện gì xảy ra, ta còn có thể mang theo Tiểu Bạch liều mạng thoát thân. Tiểu Hoàng được đặc cách ở trong nhà, cho dù không cho, hẳn cũng nhất quyết không chui ra ngoài trong thời tiết lạnh lẽo như thế này.

Vật dụng trong nhà khá đầy đủ, điều đó khiến cho đồ vật Duyệt Lăng Vương tặng cho biến thành dư thừa, ta thật không biết làm sao, đành cười khổ nhờ người mang về trả lại cho hắn.

Ngôi nhà này có một phòng khách, không lớn lắm nhưng khá ấm cúng, kế đó là hai phòng ngủ, một cho ta, một cho Yến Nhi, còn lại là nhà bếp.

Đoàn người đã rời đi được mấy ngày, để lại ta cùng Yến Nhi hai nữ tử sinh sống một mình nơi đây. Ta chống cằm ngồi trước hiên nhà nhìn ngắm những hạt tuyết đang lặng lẽ rơi, tự hỏi không biết hiện tại phụ thân cùng nương đang làm gì, Linh Phân như thế nào, nàng ấy có khỏe không? Còn có con mèo nhỏ, Duyệt Lăng vương có tin lời ta mà đi tìm hãn hay không?

Ngồi nửa ngày, ta có cảm giác như đã mơ thấy cả một đời, cảm thấy ước ướn nơi khoe mát, sao đó là cái gì đó vượn vượn. Nước mắt chưa kịp trào ra, đã bị gió lạnh lòng thổi qua mà hóa thành băng rồi.

Cả đời ta không hề tranh đua, rốt cuộc lại bị người ám toán, ta không xinh đẹp như người, không tranh giành tình thương với người, phú quý cũng tìm cách nhường lại cho người, kết quả cuối cùng lại bị người khiến cho một mình ngồi đây ngẩn người nơi gió tuyết.

Uất ức vừa trào ra liền bị gió mang đi

Hạnh phúc vừa tìm thấy liền bị người đánh vỡ

Ta khẽ rung mình co người lại, càng về chiều gió càng mạnh, càng lạnh. Rét buốt không ngại độ dày quần áo mà tìm cách len lỏi vào da thịt. Bỗng một thứ mềm mềm ấm ấm luồn vào lòng ta. Ta cúi đầu nhìn, không khỏi bật cười lên, bên trong lòng ta là một cục vàng vàng xù lông béo núc đang cuộn mình lim dim mắt. Ta nâng đầu Tiểu Hoàng lên gãi yêu nơi cổ nó, cứ thế trước hiên nhà, một người một cẩu ôm ấp sưởi ấm lẫn nhau trong một ngày tuyết rơi thật dày.

* * *

Ngày hôm nay gió lặng, tuyết cũng không rơi, là một dạng thời tiết hiếm thấy trong mùa đông khắc nghiệt như thế này, ta nổi hứng muốn khám phá xung quanh, liền bỏ lại Yến Nhi ở nhà, một mình mang theo Tiểu Hoàng tung tăng đi dạo khắp nơi.

Mùa đông nơi này mang theo một không khí ẩm đậm cô tịch, nơi nơi chỉ còn lại hai màu đen trắng, màu trắng của tuyết, màu đen của cây khô cùng đất đá, đơn giản đến quanh quẩn lòng người. Ta cứ thế dẫn Tiểu Hoàng bước đi, càng đi càng thêm sâu vào bên trong núi, mãi đến non nửa ngày mới phát hiện ra mình đã hoàn toàn mất dấu về nhà. Lão thiên gia, không phải chứ, trời còn khoảng chưa tới một canh giờ nữa là trở tối, như thế nào ta lại trở thành kẻ đi lạc đây? Lúc này tuyết lại rơi dày, Tiểu Hoàng ư ử nhìn ta, thông báo nó cũng vô phương đánh hơi về nhà khi tuyết rơi dày như thế này.

Buổi sáng còn thấy nắng ấm, làm sao lúc này tuyết lại rơi? Trời thật muốn diệt ta sao?

Ta cười mỉa máo, có lẽ ta thật sự là yêu quái chuyển thế rồi.

Trong sát na ta quay người bước đi, một cảm giác lơ lửng hụt hẫng bỗng dâng lên trong lòng, sau đó là tiếng sủa vang dội của Tiểu Hoàng mang theo lo lắng ngập tràn. Ta khẽ rên rỉ muốn đưa tay xoa đầu, trước khi đôi mắt bị hàng vạn ánh sao cùng bóng tối che khuất, bên tai lại vang lên giọng nói ồm ồm từ nơi nào vọng tới.

- Súp bầy! Tối nay có thịt ăn rồi! Ha ha!

Ta cứ thế lọt hố bầy, đầu đập vào đá ngất đi, chuẩn bị thành thức ăn dự trữ trong mùa đông cho một bộ tộc ăn thịt người nào đấy...

* * *

Ánh nền lung linh đập vào mắt khiến cho ta hoa lên, ta nhú mày chớp chớp mắt khó khăn chống tay ngồi dậy. Tiểu Hoàng kêu lên một tiếng vui mừng, nhảy chồm lên giường ra sức liếm vào mặt ta nũng nịu. Ta mỉm cười vuốt ve Tiểu Hoàng, sau khi xác định bản thân cùng nó không có chuyện gì mới xoay đầu nhìn kỹ lại xung quanh. Nơi này là một căn phòng gỗ bày biện đơn giản, ở cạnh tường bên tay phải còn có một giá gỗ chất đầy sách, còn có một vào bức họa treo trên tường, trông bình thường nhưng lại đầy ý vị, có lẽ là thuộc về một người có ăn học.

Ta bước xuống giường, gấp lại chăn, chỉnh trang lại quần áo, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

- Cô nương tỉnh rồi sao?

Trước mặt ta là một chiếc bàn lớn, bên cạnh đó là một nam tử đang ngồi, tay y cầm quyển sách, mắt hướng ta nhẹ nhàng mỉm cười thăm hỏi. Nếu trên đời này thật có thần tiên, ta nguyện dùng hai chữ này để chỉ về hắn. Không phải nói về dung mạo, mà là chỉ về cốt cách. Hắn thật sự là con người sao?

Nam tử trước mặt tướng mạo không hề xuất chúng như Duyệt Lăng vương gia, cũng không yêu mị như hoàng đế đáng ghét, chỉ có thể gọi là thanh tú, đường nét ngay thẳng, ngũ quan đoan chính mà thôi. Nhưng lạ kỳ, ở hắn lại có một sức hút khiến người khác không thể rời mắt, cảm giác cứ như cả người hắn đang phát ra một vầng sáng ưu nhã thánh khiết của thần tiên vậy.

Ta ngại ngừng gật đầu, cố gắng lôi kéo ánh mắt ra khỏi người hắn, tuyệt không thể nhìn thêm, lần đầu tiên ta có cảm giác không uống rượu mà tâm thần lại loáng thoáng say. Có lẽ, ta lọt vào ổ hồ ly tinh rồi.

- Hố bẫy đó là A Tam nhà ta làm ra để bắt thú, không ngờ lại khiến cô nương gặp tai nạn, may mắn là cô nương không bị làm sao, nếu không ta thật không biết phải làm thế nào, xin nhận một lời xin lỗi của ta.

Nam tử đã đứng lên cúi người thật sâu, xin lỗi hoàn toàn thành khẩn. Ta ngưng mắt đánh giá hắn, xem ra có vẻ không phải là người xấu, liền gật nhẹ đầu.

- Cũng là lỗi do ta bất cẩn không nhìn đến trước sau, công tử không cần tự trách.

Nam tử khẽ cười, đưa tay ra dấu mời ta đến bên bàn ngồi, sau đó cẩn thận rót cho mỗi người một chén trà nóng. Trà vừa rời khỏi ấm đã bốc lên hơi nước dày đặc, có vẻ là vừa mới pha, hương thơm thanh dịu lan toả trong không khí khiến cho ta không khỏi khoan khoái hít dài một hơi. Khẽ nhấp một ngụm, hương thơm tràn ngập trong khoang miệng khiến ta không khỏi nhíu mày tấm tắc khen trong lòng, loại trà này trước nay ta chưa từng uống, làm quan thượng thư như cha ta cũng chưa chắc có cơ hội được thử qua. Mùi vị thanh tân như thế, có lẽ chỉ nên xuất hiện ở cõi thần tiên, ngay cả hoàng đế có lòng cầu cũng không có duyên thưởng thức, như thế nào người này...

- Ta họ Tần, tên Tử Xuyên, cô nương cứ gọi ta là Tử Xuyên, chẳng hay cô nương cao danh quý tánh là gì?

- Tiểu nữ họ Hà, tên gọi My Thiên.

- My Thiên cô nương, thứ Tử Xuyên thất lễ, nhưng một nữ tử như cô nương tại sao lại đi lại một mình trong rừng như thế, thật sự rất nguy hiểm.

Ta thoáng trầm ngâm, lại nhìn vào Tần Tử Xuyên, xoáy sâu vào trong đôi mắt hắn. Không hiểu sao ta lại có cảm giác như muốn trút hết nỗi lòng cùng người này, kể cho hắn nghe hết thấy mọi u uất trong lòng, cứ như tận trong thâm tâm đã biến hắn thành tri kỷ tâm giao của mình.

Nhắm mắt dè xuống tạp niệm đang trôi dạt trong lòng, chỉ nhìn Tần Tử Xuyên cười khẽ.

- Ta là yêu ma hại nước hại dân, bị hoàng đế đày đến nơi này, hiện tại cư ngụ ở lưng chừng núi phía Đông, nếu rảnh rỗi, mời công tử đến viếng thăm.

Tần Tử Xuyên chăm chú nhìn ta, đôi mắt trong vắt của hắn cứ như muốn từ cặp đồng tử của ta mà đọc hết tất cả tâm tư, hắn vừa mở miệng đang định nói gì thì một tiếng “Phùng” cùng với tiếng hô hoán “Cháy! Cháy!” đột nhiên vang lên cắt ngang tất cả. Ta thoáng giật mình, tiếng kêu này cùng với giọng nói lúc chiều ta nghe thấy trước khi ngắt là của cùng một người, có lẽ là A Tam trong lời nói lúc nãy, vậy ra Tần Tử Xuyên không phải chỉ sống có một mình. Vừa suy nghĩ ta vừa theo Tần Tử Xuyên lao ra sau bếp. Tiểu Hoàng cũng bị khiến cho kinh hoàng mà sủa lên inh ỏi, cùng với một bóng dáng to lớn vạm vỡ đang chặt vật trong đám khói lửa khiến cho nhà bếp trở thành một nơi loạn thất bát tao.

* * *

Ta cười đến mức nhìn đồng thịt đen ngòm trong chảo, Tần Tử Xuyên đang chặt vật xử lý nhưng đóm lửa vượn vãi cuối cùng, A Tam thì bắt đực dĩ gom hết đồng tro tàn lại rồi bắt đầu vệ sinh nhà bếp. Ta nhìn lại Tần Tử Xuyên lúc này mặt đầy nhọ đen, tóc tai rơi ra vài cọng lơ thơ tiêu điều, một thân áo trắng phiêu dật giờ đây cháy hết phân nửa, tay áo còn có vài điểm đen đang bốc khói, trông không thể nào tàn tạ hơn được nữa. Nhưng ta lại thích hắn như thế này, mất đi cốt cách thần tiên, ta cũng dễ đối mặt cùng hắn hơn một chút. Vừa dọn dẹp Tần Tử Xuyên vừa lắc đầu thở dài, hướng ta nói.

- Xem ra cơm tối phải đợi rồi. My Thiên cô nương, nơi này buổi tối rất nguy hiểm, đành ủy khuất cô nương ở lại nơi này một đêm vậy.

Ta không nói gì, chỉ gật đầu. Tần Tử Xuyên nhìn thấy ta không có ý kiến gì khác cũng thở dài nhẹ nhõm.

- My Thiên cô nương tắm trước đi vậy, A Tam sẽ đun nước giúp nàng, cơm tối cứ để ta lo.

Hắn nấu sao? Nghe xong ta không khỏi tròn mắt đi theo A Tam. Chủ tớ nhà này cũng thú vị thật.

Một lúc sau ta cũng tắm xong. Không biết trong nước tắm có pha thêm loại thảo dược gì, không những thơm mát mà còn khiến cơ thể vô cùng cảm thấy thoải mái dễ chịu, làm cho ta không khỏi càng lúc càng tò mò về nam nhân tên Tần Tử Xuyên này. Ta vừa mới đi ra đã thấy Tần Tử Xuyên mặt mũi trầm trọng lao nhanh vào, xem ra nam nhân này hẳn rất yêu sạch sẽ, hơn nữa nhìn sơ qua bộ dáng của hắn, sự bần thủ có lẽ đã đạt tới cực hạn chịu đựng.

Lúc Tần Tử Xuyên thong thả bước ra cũng là lúc A Tam hôn hử vừa dọn cơm vừa cùng ta trò chuyện.

- Hà cô nương, hôm nay là may mắn cho cô đấy, chẳng mấy khi công tử nhà ta tự tay xuống bếp nấu, ha ha, ta cũng thật may mắn, hôm nay không phải ăn cơm do chính tay mình nấu, ta nấu lúc nào cũng bị chê, bản thân ta cũng thấy nó dở, điều này thật khiến ta buồn phiền.

Ta chống cằm mỉm cười nhìn Tiểu Hoàng đang cầu xé khối thịt A Tam vừa vớt cho. A Tam con người này, có vẻ không bình thường cho lắm.

Thật ra hắn rất bình thường, tứ chi đầy đủ, nói năng lưu loát, không gian không mưu.

Nhưng hắn lại không giống người bình thường, điểm không giống, chính là hắn trông như hơn hai mươi, trí não lại có vẻ không vượt quá mười hai.

A Tam rất thành thật, nói chuyện cũng rất ngô nghê, may mắn hắn sống ở nơi này, nếu để hắn lọt tới nhưng nơi phồn hoa như kinh thành, không biết một đứa trẻ như hắn sẽ phải làm cách nào để sinh tồn.

- A Tam trước đây là do sự phụ ta nhất được ở bìa rừng, có lẽ vì hắn phát triển không bình thường nên mới bị gia đình bỏ rơi. Khi nhỏ hắn rất tùy tiện, cũng rất khó dạy dỗ, hành động hoàn toàn theo bản năng. Nhưng chỉ cần bỏ ra chút ít thời gian, cố gắng một chút dạy cho hắn, hắn liền trở nên ngoan ngoãn hơn, cũng dễ bảo hơn. A Tam rất thành thật, cũng rất đáng yêu, ở nơi thâm sơn cùng cốc này, hắn là người duy nhất bầu bạn cùng Tử Xuyên ta.

Tần Tử Xuyên vừa ngồi xuống ghế vừa nhìn A Tam mà mỉm cười nói chuyện. Hắn giống như là vừa muốn nói cho ta nghe, cũng là vừa muốn nói chính bản thân mình. Ta mỉm cười nhìn A Tam, cảm thấy hắn thật khoái hoạt, vui vẻ sống ngày qua ngày, không cần phải mãi lo lắng về chuyện ngày sau, không cần bày mưu, không cần tính kế, không cần tranh đấu cùng người, cười cười nói nói cho đến hết đời, sống như vậy thoải mái biết bao.

11. Chương 11

Ta tròn tròn mắt nhìn bàn ăn trước mặt, từng đĩa thức ăn lần lượt được đưa lên càng khiến mắt ta như muốn lóe ra khỏi眶. Tần Tử Xuyên nhìn phản ứng của ta mà không khỏi đỏ mặt ho nhẹ vài tiếng, ý muốn kéo nữ tử trước mặt ra khỏi cơn kinh ngạc. A Tam hôn hử ngồi xuống, nói được với ta cùng Tử Xuyên hai chữ “ăn cơm” liền vui luôn cả mặt vào thố cơm mà ăn ngấu nghiến.

Ta ngồi như trời chòng

Tần Tử Xuyên ngồi không khác gì tượng đá

Ta nhìn bàn cơm, hắn cũng nhìn bàn cơm. Cả hai đều không biết nói gì hơn.

Thật sự ta không nghĩ đến bữa ăn thịnh soạn trong lời nói của A Tam lại như thế này. Nếu hôm nay là thịnh soạn, vậy mọi hôm hai người bọn hấn ăn cái gì? Nuốt không khí để sống sao?

Hai chén cơm trắng, một đĩa khoai luộc, một đĩa cải luộc, một khối thịt nướng khét hết mặt trên, kèm thêm một đĩa nhỏ chứa muối.

Ta khê liếc mắt nhìn Tần Tử Xuyên mặt lúc này đã đỏ hơn cả mặt trời ban trưa, ngần ngại vươn dũa gấp một miếng thịt nướng đưa lên miệng từ từ nhắm nháp. Trong thoáng chốc ta có cảm giác như mình vừa uống một biển muối. Nhìn lại miếng thịt trên dũa, mặt ngoài thì khét, mặt trong thì sống, hơn nữa mặn đến độ vị giác không thể nào chấp nhận được, ta quyết định làm liều, nhắm mắt bỏ miếng thịt vào miệng rồi nuốt ực nó xuống, sau đó nhanh chóng lùa hết cả chén cơm vào bụng. Tần Tử Xuyên, đây là ta rất, rất, rất nể mặt người rồi đó.

Tần Tử Xuyên cũng không nói gì, lúng búng cầm chén cơm ăn nhanh vài dũa, sau đó liền ngồi yên một chỗ, cũng không dùng gì thêm. Trên bàn ăn ba người giờ chỉ còn lại A Tam dững mãnh chiến đấu một mình.

- Xin lỗi, khiến cô nương chê cười, thật ra cả ta cùng A Tam đều không giỏi nấu nướng cho lắm.

Không phải không giỏi, chính xác là “tệ hại”.

- Hằng ngày hai người vẫn ăn như thế này sao?

Ai đó đỏ mặt ngại ngùng gật đầu. Ta không khỏi bật cười, Tần Tử Xuyên trông không khác gì thiên tiên mà lại có thể liên tục đỏ mặt vì mỗi việc này sao. Ta cũng không tiếp tục làm khó hấn, bèn chuyển đề tài sang việc khác.

Tần Tử Xuyên không hề có khiếu nấu ăn, nhưng tài nghệ pha trà lại là đệ nhất. Ta đề nghị hấn pha một bình trà nóng rồi cùng ta ẩm trà thưởng tuyết, hấn liền sẵn khoái đáp ứng. Cứ như thế hai người chúng ta bỏ lại A Tam vẫn còn đang hì hục chiến đấu với thố cơm, cùng nhau sải bước ra hiên nhà, ngồi đối diện nhau ngắm tuyết thưởng trà.

Tần Tử Xuyên hiểu biết rất rộng, hấn kể cho ta nghe rất nhiều chuyện mới lạ mà ta chưa từng nghe bao giờ. Chúng ta trò chuyện rôm rả từ đầu hôm cho đến trời hừng sáng, cuối cùng chỉ đành tiếc nuối vì sao thời gian trôi quá nhanh.

Sáng sớm, Tần Tử Xuyên bảo A Tam dẫn đường giúp ta cùng Tiểu Hoàng về nhà. Trước khi ta rời đi còn được hấn tặng một gói trà do chính tay hấn điều chế.

- Cô nương có vẻ rất thích trà này, chi bằng đem một ít về dùng. Dù này cô nương cũng nên tạm cầm lấy mà dùng, hôm nay tuyết mặc dù không rơi dày nhưng cũng không nên phơi ngoài sương gió, sẽ có hại cho sức khỏe.

Ta cũng không khách khí, mỉm cười nhận lấy gói trà cùng với một cây dù từ tay hấn. Nói lời tạm biệt xong, ta quay đầu cẩn thận đi theo A Tam, trong lòng dâng lên một cổ tư vị ấm áp. Tần Tử Xuyên vẫn đứng trước nhà dõi theo ta cùng A Tam. Một thân bạch y phiêu dật giữa tuyết trắng, xinh đẹp như tiên lạc chốn phàm trần. Ta khê siết chặt cán dù, lòng không khỏi miên man suy nghĩ về những điều xa xôi. Một đêm trò chuyện, ta cảm thấy có lẽ bản thân đã không thể đẩy nam nhân đó ra khỏi cõi lòng được rồi.

* * *

- Tiểu thư! Tiểu thư, người trở về rồi, Yến Nhi thật sợ hãi, tối hôm qua tuyết rơi thật lớn, tiểu thư, Yến Nhi cứ tưởng đã mất người...

Yến Nhi ôm chầm lấy ta mà khóc khiến ta không khỏi cảm thấy áy náy. Lúc này chưa về đến nhà, từ xa xa đã thấy Yến Nhi đứng ngồi không yên nơi cổng, gương mặt lo lắng như sắp òa khóc tới nơi. Hình ảnh đó đập mắt khiến lòng ta không khỏi quặn thắt. Ta đau lòng vươn tay nhẹ vỗ về cô bé đáng thương này.

- Ta xin lỗi Yến Nhi, là ta sai, ta sẽ không đi một mình lang thang khắp nơi nữa, không làm Yến Nhi lo lắng nữa.

Ta phải tốn một phen công phu dỗ dành mới làm cho Yến Nhi nín khóc. A Tam vẫn chưa trở về, đứng ở một bên tò mò nhìn chủ tớ nhà ta. Đến khi Yến Nhi ngẩng đầu lên nhìn tới hấn, A Tam mới khờ khạo vừa

gãi đầu vừa cười ngô nghê.

- Cô nương xinh đẹp, ta là A Tam.

- Chào A Tam tiểu ca, người cứ theo tiểu thư gọi ta là Yến Nhi.

Yến Nhi mỉm cười chào hỏi A Tam, đoạn đưa mắt nhìn ta ý tứ thắc mắc dò hỏi. Ta vờ không thấy ánh mắt của Yến Nhi, quay đầu nói với A Tam.

- A Tam, người vào nhà ngồi một chút, ta có vài thứ muốn gửi tặng công tử nhà ngươi. Yến Nhi, muội thay mặt tiếp A Tam giúp ta.

Nói xong ta liền đi thẳng vào nhà bếp, bỏ lại A Tam cùng Yến Nhi dõi mắt nhìn theo. Ở nhà Tần Tử Xuyên một đêm, còn nhận trà cùng dù của hắn, ân huệ này không thể không báo đáp. Ta vốn chỉ là một kẻ bị hoàng thượng đầy đi xứ xa, trên người cũng không mang theo vật gì đáng giá, vậy nên chỉ đành dành ra chút công sức của mình mà đền đáp người ta. Nhớ lại bữa ăn tối qua ta không khỏi bật cười. Suy nghĩ một chút, có khi món quà đáp lễ này của ta còn rất được hoan nghênh ấy chứ.

Yến Nhi cùng ta dầm ba ngày lại xuống núi mua một ít thức ăn dự trữ, hiện tại vẫn còn khá khá. Ta tiện tay ra vườn bắt lấy một con gà, không màng nó kêu la giãy giụa đáng thương thế nào, thiết huyết vô tình cầm một con dao lớn xử lý gọn ghẽ nó. Ở ngoài đời, ta là một cô nương yếu đuối, nhưng chỉ cần vào bếp, ta liền hóa thân thành đao phủ, gà heo chó không loài nào gặp ta mà không run sợ. Điều này cũng khiến cho ta cảm thấy khá tự hào, đồng thời có đôi chút bi ai.

Tổn đôi ba phen công phu, một lạng thức ăn cuối cùng cũng được ta mang ra khỏi phòng bếp, chưa kịp bước vào phòng khách, đoạn trò chuyện giữa Yến Nhi cùng A Tam suýt chút nữa khiến ta đánh rơi luôn cả giỏ thức ăn.

- A Tam tiểu ca, người nói tiểu thư nhà ta tối hôm qua ở lại nhà chủ tớ hai người sao?

- Đúng vậy, không những ở lại, nàng ta còn tắm ở đó, lại còn ăn cơm cùng chúng ta nữa.

- Vậy... vậy sao? Vậy... vậy công tử của người có ngủ cùng người không? Có nhường phòng lại cho tiểu thư của ta không?

- Không có, tối hôm qua A Tam ở phòng của A Tam, công tử không có sang.

- Hả? Không sang sao? A Tam tiểu ca, ta hỏi lại, nhà người chỉ có hai phòng ngủ thôi sao?

- Đúng vậy, A Tam không có nói sai mà, công tử một phòng, A Tam một phòng.

- Vậy... vậy hôm qua không có ai ngủ cùng A Tam.

- Có, có Tiểu Hoàng ngủ cùng A Tam.

- Còn tiểu thư của Yến Nhi, nàng ở đâu?

- Hà cô nương sao? Cô ấy đương nhiên là ở cùng công tử của ta.

- Cái gì? Ở cùng công tử của ca?

- Đúng a. Ở suốt đêm, tới sáng còn lưu luyến không muốn rời nữa kia.

- Cái gì mà lưu luyến không muốn rời? A Tam tiểu ca, người nhất định phải nói ra, công tử của ca là người như thế nào? Hắn có gia thất chưa? Có đính ước cùng ai chưa? Có yêu thương cô nương nào chưa?

- Cái... cái này...

Ta thật không dám nghe tiếp liền tông cửa xông vào, lúc ta tái mặt đi tới thì nhìn thấy Yến Nhi đang hùng hổ xông đến nắm lấy vạt áo người ta. A Tam lúc này đã bị dọa cho sợ hãi đến nỗi trượt khỏi ghế ngồi bệt xuống sàn nhà. Ta bất mãn nhíu mày liếc nhìn Yến Nhi ý tứ trách cứ nàng, như thế nào lại dọa cho A Tam sợ hãi thế kia.

A Tam nhìn thấy ta như vớ được cọc rơm cứu mạng, lật đật đứng dậy thoát khỏi ma chướng của Yến Nhi, chạy nhanh đến trước mặt ta.

- Hà... Hà cô nương, cuối cùng cô cũng đi ra, may quá, ta... ta thật sợ hãi...

- A Tam đừng sợ, Yến Nhi không có ý xấu, nàng chỉ muốn cùng người đùa.

Ta mỉm cười trấn an A Tam, đồng thời liếc nhìn Yến Nhi cảnh cáo. Nhận rõ ý tứ của ta, Yến Nhi cũng thôi không hùng hổ nữa, cười cười đến bên xin lỗi A Tam.

A Tam không nói gì, chỉ gật đầu với nàng, trong mắt vẫn còn thoáng lên vài nét sợ hãi. Ta nhìn hần mà buồn cười trong bụng. Đường đường một nam nhân vai năm tấc rộng lại đi sợ hãi một tiểu nữ nhi, thật không thể nào tưởng tượng được. Ta giao cho A Tam lỉnh thức ăn, đeo lên trên hông nó cây dù lúc sáng Tần Tử Xuyên đưa cho ta, dặn dò vài câu rồi cùng Yến Nhi tiễn hần rời khỏi.

Trong làn tuyết trắng, bóng dáng A Tam vẫn còn chưa biến mất, ta đã cảm nhận được một cái nhìn lạnh lạnh từ phía sau truyền tới. Cười khở quay đầu, trước mặt ta là Yến Nhi hiện tại đang đứng chống tay nhìn ta, gương mặt vì kiềm chế tức giận mà đỏ ửng. Nàng thở phì phì bằng lỗ mũi, ánh mắt nhìn chăm chăm ta ý muốn chất vấn chuyện lúc này. Yến Nhi lúc này không khác gì gà mẹ chăm con, mẫu thân nổi đóa khi con gái đi chơi cả đêm không về. Ta thở dài trong bụng, giải thích rất là mỗi miệng cùng tốn nước bọt, ta thật sự không thích, không hề thích....

12. Chương 12

- Ta nói rồi mà Yến Nhi, ta cùng Tần công tử thật không có gì.

Ta cười khở hướng Yến Nhi trả lời. Vấn đề này hai chúng ta đã nói được gần một tháng, mặc cho ta giải thích bao nhiêu lần, tốn hết không biết bao nhiêu nước bọt, Yến Nhi vẫn nhất nhất bám theo suy tưởng của riêng mình.

- Không có gì? Thật không có gì sao? Em không tin đâu. Nửa tháng rồi đó tiểu thư. Ngày nào cũng như ngày nấy, không A Tam sang bên này mang theo qua từ Tần công tử thì cũng là tiểu thư nấu thức ăn mang sang bên ấy, lại còn không cho em đi theo. Qua qua lại lại, lén lén lút lút, nói hai người không có gì với nhau em có chết cũng không tin.

Yến Nhi trợn tròn mắt nhìn ta, cô bé vừa nói vừa xoay vòng vòng bên người ta như muốn tìm ra được một chút manh mối nào đó. Ta không trả lời nàng, tay chống cằm hướng ra ngoài nhìn gió tuyết mà mỉm cười suy nghĩ vu vơ. Trời đang chuyển mùa, lòng ta cũng đang chuyển mùa.

- Tiểu thư, nam nữ có tình với nhau thì có gì phải giấu chứ. Tiểu thư, nói cho em đi, rốt cuộc Tần công tử kia là người như thế nào? Y có đằng hoàng không? Có thật tâm với tiểu thư không? Tiểu thư, chung thân là đại sự cả đời, người không được tùy tiện, phải cân nhắc thật cẩn thận. Em đã hứa cùng phụ nhân và lão gia phải tận lực lo lắng cho người. Không được, em lo lắng, tại sao lại giấu em cơ chứ, em đi viết thư cho lão gia.

Yến Nhi nói một hồi rồi xoay người nhanh chóng rời đi. Ta giật mình cười khở nắm lấy áo nàng kéo lại, không khỏi một mào xoa xoa trán, gửi thư cho phụ thân ta? Nha đầu Yến Nhi này muốn cha già của ta bỏ bê hết sự vụ mà phi ngựa chạy đến đây sao? Ta tức cười nhìn Yến Nhi.

- Được, ngày mai cho phép em cùng ta mang cơm sang bên ấy.

Nói xong, mặc cho Yến Nhi hò reo, ta mỉm cười cất bước vào phòng, sau đó khóa chặt cửa lại. Ta đến bên chiếc tủ gỗ kê bên cạnh giường, từ ngăn thứ hai cẩn thận lấy ra một xấp vải trắng, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Nương từng tặng cho ta và Lệ Dung mỗi người một xấp vải, của Lệ Dung màu vàng, của ta màu trắng, mỗi tấm vải đều là mồ hôi công sức của người bỏ ra mà dệt nên, đều là có một không hai trên thiên hạ.

Nương dệt được tổng cộng bốn tấm, hai tấm đã dùng để may áo cho phụ thân cùng đệ đệ Lâm Chi, hai tấm còn lại giao cho Lệ Dung cùng ta, để hai chúng ta sau này dùng nó, may một bộ xiêm y thật đẹp cho người mà mình thương yêu.

- Gọi là tín vật định tình sao?

Ta mấp máy môi thì thầm, vẫn nhớ đến khung cảnh lúc ta cùng Tần Tử Xuyên hai người dạo bước dưới mưa tuyết lạnh lẽo mùa đông.

Hôm ấy tuyết rơi không nhiều, không có sự âm u lạnh giá của mùa đông nữa mà chỉ còn lại sự nên thơ của tuyết trắng, Tần Tử Xuyên bèn mời ta theo hắn đến một nơi để thưởng trà. Cách không xa nhà hắn lắm có một hồ nước đã đóng băng, giữa hồ nước là một đình viện được xây dựng khá trang nhã. Ta thật không ngờ giữa núi rừng hoang sơ nơi đây lại có một khung cảnh xinh đẹp như thế này, khiến ta vô cùng thích thú.

Chúng ta không vào thẳng trong đình mà sải bước dạo quanh hồ. Tần Tử Xuyên vừa đi vừa ngâm một bài thơ nào đấy, ta đi bên cạnh hắn im lặng lắng nghe. Dù đang đi giữa trời tuyết rơi vẫn thấy tâm hồn ấm áp vô cùng.

Ta vừa chậm rãi bước đi vừa nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. Thiên nhiên biến thành một màu trắng tinh thuần xinh đẹp, chậm rãi, lẳng lặng, yên ả, thanh bình. Đang mãi mê nhìn ngắm, ta bỗng cảm thấy chân giẫm phải một thứ gì đó trơn trượt, trọng tâm thân thể liền mất đà mà lao người về phía trước. Mắt thấy gương mặt của mình sắp đập vào nền tuyết lạnh mà không thể làm gì hơn, ta chỉ đành đau khổ nhắm thật chặt mắt lại.

- Hà cô nương!

Ta nghe thấy tiếng hô lo lắng của Tần Tử Xuyên vang lên, sau đó là eo mình được một vòng tay đỡ lấy. Trong khoảnh khắc, cả thân người ta đã nép gọn vào trong lòng hắn. Hít sâu một mùi hương thanh nhã vào mũi, cảm nhận tiếng tim đập mạnh từ lồng ngực to lớn bên cạnh, ta đỏ mặt cúi đầu lấp lút.

- Cảm ơn Tần công tử.

Đây là lần đầu tiên ta gần gũi nam nhân đến như vậy. Như thế nào nhỉ? Có chút xấu hổ. Cũng có chút mới mẻ thú vị. Tần Tử Xuyên lúng túng đỡ ta đứng thẳng người, sau đó run run rút lại đôi tay. Ta ngược lên nhìn hắn, hắn liền vội vã quay mặt đi nơi khác. Mới vừa rồi hắn dường như đỏ mặt. Hắn xấu hổ sao?

Ta mím môi cố gắng nín cười, đi đến bên bờ sông đã đóng băng. Sông đóng băng thật dày, người trên bờ có thể soi vào đó cả hình dáng của mình. Ta cúi đầu xuống ngắm nhìn mình trong đó, lặng lẽ đánh giá. Đối mặt với ta là một khuôn mặt xấu xí đáng sợ, trẻ con thấy là khóc, ngay cả hoàng đế gặp phải cũng liền nhanh chóng tránh xa. Có người nào dám yêu ta sao? Yêu một quái vật, dám sao?

Trong lúc ta đang suy nghĩ miên man, dưới mặt băng đã xuất hiện thêm một bóng dáng đứng bên cạnh ta. Thân ảnh đó cũng giống như ta, cúi mình nhìn xuống bên dưới. Dáng người thon dài, thân mặc một bộ quần áo trắng tinh khôi.

Tần Tử Xuyên thật đẹp. Ngay cả khi soi bóng qua mặt hồ, hắn cũng không khác gì thần tiên. Ta bỗng nhiên muốn chế nhạo chính mình. Ta là con quỷ nhỏ lạc giữa hồng trần, mang theo bên mình một khối đơn phương. Hắn là thần tiên cao cao tại thượng, hắn sẽ chịu hạ thấp mình mà yêu ta sao?

Hắn là thần tiên trên trời... thần tiên trên trời...

Thân ảnh trước mắt ta dần dần mờ ảo nhạt nhòa. Trên mặt hồ lạnh cảm bỗng nhiên có một giọt nước ấm đọng lại trên đó, long lanh như ngọc.

Soi dưới mặt hồ băng trong suốt, một bóng dáng màu trắng từ từ vươn tay ôm lấy bóng dáng nhỏ bé bên cạnh, sau đó bế xốc lên, cúi đầu nhìn người trong tay mà mỉm cười dịu dàng.

- Lúc này bắt cần té nên đau sao? Không sao, ta mang nàng đến bên kia nghỉ một lúc, vừa uống trà vừa ngắm tuyết rơi.

Cứ thế, Tần Tử Xuyên bế thốc ta lên chậm rãi đi vào trong viện, mặc cho ta tròn mắt ngẩn ngơ trong lòng hắn. Từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài trên má, ta vùi đầu vào ngực hắn, muốn che đi nước mắt đang lăn tăn tuôn ra. Hôm nay ta rốt cuộc bị làm sao? Ta không phải một cô gái hay rơi nước mắt. Suốt gần hai mươi năm sống trên đời ta còn chưa khóc tới năm lần, đêm không đủ một bàn tay, vậy mà tại sao mỗi lần đối diện với hắn, ta chỉ muốn trút hết tâm sự rồi khóc òa lên, tại sao?

Lòng ngực của Tử Xuyên rất ấm, mùi hương trên người hắn cũng rất dễ chịu, ta đột nhiên nhớ tới mùi hương trong thùng nước tắm hôm ấy, lúc ta cùng hắn lần đầu tiên gặp nhau. Ta bỗng nhiên có ý nghĩ, ta không chỉ muốn uống trà do tự tay hắn pha, ta còn muốn được tắm nước tắm do chính bản thân hắn chuẩn bị, không phải một ngày, mà là cả đời. Ta muốn là cả một đời.

Ta bắt giác vươn tay nắm chặt vạt áo của hắn, nép sâu vào lòng hắn, mãi mãi không muốn buông tay.

...

Mùa đông trên Nam Vân Sơn tuyết rơi trắng xóa khắp một miền. Ở nơi lưng chừng núi, giữa một hồ nước đã đóng băng lạnh căm, bên dưới một mái đình cổ xưa, Tần Tử Xuyên ôm lấy Hà My Thiên ngồi bên cạnh bếp lò đang tí tách cháy, ngẩng đầu mỉm cười ngắm tuyết trắng bay bay. Mặc cho thời gian trôi đi, mặc cho tuyết bên ngoài rơi mãi rơi mãi, bỏ quên ấm trà cô độc một mình trên bàn đá, hai người cứ như thế nép vào nhau cho đến tận cuối ngày.

13. Chương 13

Tuyết trên Nam Vân Sơn rốt cuộc cũng ngừng rơi, bộ quần áo ta may cho Tử Xuyên cũng dần hoàn thành. Tuyết trên Nam Vân Sơn rơi rất dày, mùa đông nơi đây cũng rất dài, chiếm hết phân nửa thời gian của năm, khi trời đã vào cuối xuân, tuyết ở nơi đây mới chính thức ngừng rơi.

Ta vuốt ve chiếc áo trắng tinh khôi trước mặt, sau đó cẩn thận gấp nó lại rồi cất vào tủ. Có lẽ hôm nay ta lại phải xuống thị trấn dưới núi một phen, còn thiếu một vài thứ là chiếc áo sẽ được may xong. Ta vội vã thay xiêm y rồi chạy ra khỏi phòng thức giấc Yến Nhi.

Yến Nhi thức rất sớm, nhà cửa đã sớm được nàng quét dọn sạch sẽ, ta tìm mãi mới nhìn thấy nàng đang đứng ở ngoài sân vườn, vừa giặt quần áo vừa hát đôi ba câu hát lứa đôi.

- Mùa xuân không những tràn đầy đất trời mà còn tràn đầy trái tim Yến Nhi. Con gái lớn thường hoài xuân, không sai, không sai.

Ta cười ha hả nháy mắt với Yến Nhi. Từ lúc ta mang nàng sang nhà Tần Tử Xuyên, ngày nào nàng cũng xung phong giúp ta mang cơm sang đó. Tần Tử Xuyên có lần nói cùng ta, Yến Nhi mỗi lần sang nhà chàng chơi là một lần mang A Tam đi dạo bên ngoài gần mấy canh giờ. Nhà đầu này không có vấn đề mới là chuyện lạ.

Nghe thấy ta trêu đùa, tiểu nha đầu Yến Nhi liền đỏ mặt giậm chân hướng ta phân bua.

- Hoài xuân gì chứ, chính người mới có, tiểu thư đừng chọc ghẹo em.

Ta cười dài chạy ra giúp Yến Nhi giặt nốt số quần áo còn lại, không thèm tiếp tục tranh cãi cùng nàng. Yến Nhi rất dễ xấu hổ, nếu làm nàng nổi đóa, ta sẽ thành bia cho nàng trút giận, khi đó ta thật không biết tìm nơi nào để trốn.

Xong xuôi công việc, ta mang theo giỏ cùng Yến Nhi và Tiểu Hoàng vừa thưởng thức khung cảnh mùa xuân, vừa sải bước đi xuống núi.

Thị trấn bên dưới chân núi không lớn. Vốn dĩ người ở Nam Vân Sơn không nhiều, thị trấn ở nơi này cũng không thể so sánh với những nơi có đông đúc người ở. Nhưng những nhu yếu phẩm vẫn có thể tạm gọi là đầy đủ, hơn nữa lại khá tập trung, tốn không mấy công phu tìm kiếm, ta đã có thể mua những thứ mình cần.

Người dân ở nơi đây đã khá quen thuộc với hai người chúng ta. Mùa đông rảnh rỗi không việc gì làm, ta thường hay trở tay nghề thêu này nọ lên khăn tay, những cái đẹp nhất ta dành tặng cho A Tam cùng Tử Xuyên, phần còn lại mang xuống thị trấn bán lấy tiền tiêu xài. Đôi lúc khác lại cùng Tử Xuyên xuống núi khám bệnh cho mọi người, mãi cũng thành quen thuộc với dân cư nơi đây.

Vốn lúc đầu ta không ngờ tới Tử Xuyên lại là thầy thuốc, cho đến một lần nọ cùng chàng xuống núi khám bệnh, ta mới phát hiện nguyên lai nghề nghiệp của chàng là đại phu, hơn nữa còn là Vân Nam thần y lừng lẫy khắp giang hồ.

Lúc biết được điều ấy, ta tròn mắt nhìn chàng cả ngày, chàng chỉ cười, với tay bẹo bẹo lấy má ta.

- Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn mãi sẽ biến thành người lé, bệnh lé ta không chữa được đâu.

Ta cười cười nhìn chàng, mặc cho bàn tay chàng vẫn không tha cho hai bên má của ta, thoáng suy nghĩ.

- Vậy, chàng hằng biết được ta... mặt của ta...

- Nàng trúng độc. Độc này là lúc mẫu thân nàng đang mang thai nàng mà trúng phải. Có thể trị.

- Có thể trị sao?

Ta hít một hơi sâu ngẩng đầu nhìn thẳng Tử Xuyên, không tin tưởng vào những gì mà mình vừa nghe thấy. Độc của ta có thể trị sao? Vậy mặt của ta không phải cũng sẽ được chữa khỏi sao? Tâm bệnh của ta rốt cuộc cũng có thuốc giải sao? Ta lấp bắp trong vui mừng.

- Giải bằng cách nào?

Tử Xuyên cười cười lắc đầu, cầm lấy ấm trà nóng rót một chén rồi đặt lên tay ta, ý bảo ta uống. Ta đón lấy chén trà, đưa lên miệng nhưng không lòng dạ nào uống được, ánh mắt vẫn thủy chung nhìn thẳng Tử Xuyên mà nài nỉ. Tử Xuyên thấy biểu hiện của ta như vậy không khỏi phì cười, nhào người tới hôn nhẹ lên trán ta. Khi môi chàng rời khỏi gương mặt của ta, ta nghe rõ từng lời chàng thì thầm cùng ta, từng lời từng lời đi vào tim ta, khiến cho ta cảm thấy một trận nôn nao trong cõi lòng.

- Nàng khờ. Từ ngày đầu tiên gặp nhau ta đã bắt tay chữa trị cho nàng rồi. Trà.

Trà? Ta cúi đầu nhìn xuống chén trà trong tay. Nhớ lại mỗi lần ta sang nhà Tử Xuyên là mỗi lần chàng tự tay pha trà cho ta. Nhớ lại mỗi lần A Tam mang sang cho ta một gói trà do chính chàng chuẩn bị, còn luôn miệng nhắc ta phải uống mỗi ngày. Là để giúp ta giải độc? Yển Nhi thường nói dạo này những vết vân vân trên mặt ta đã nhạt bớt. Ta cứ tưởng là do khí trời, không ngờ...

Ta run run hé môi uống cạn chén trà trong tay, từ từ cảm nhận vị trà dần dần lan tỏa trong cơ thể, cảm nhận tình cảm của Tử Xuyên, chỉ thấy cõi lòng hạnh phúc hơn bao giờ hết.

* * *

Lúc ta cùng Yển Nhi trở về trời đã gần chiều. Chúng ta vội vã đi thật nhanh, không dám nán lại lâu, trên núi rất nguy hiểm, nhất là vào buổi tối. Trong lúc ta đang lao như bay về phía trước bỗng thấy áo của mình bị giật ngược lại phía sau. Nhíu mày quay lại thì thấy Yển Nhi đang nhìn đắm đắm về phía bụi rậm.

- Tiểu thư, em nghe hình như có tiếng gì đó ở phía bên kia.

- Sao cơ?

Ta nheo mắt nhìn về phía Yển Nhi đang chỉ tới. Giữa đám cỏ khô đen xen lẫn vài đám tuyết chưa tan là một vết đỏ thẫm cùng một cánh tay người vươn ra ngoài. Ta giật mình nắm lấy Yển Nhi lui ra sau một bước. Lòng thầm loạn chuyển không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Thổ phỉ? Sói? Thần kinh ta thoát một cái được đề lên mức độ cảnh giác cao nhất. Ta xoay đầu quan sát xung quanh, tay nắm chặt Yển Nhi, chuẩn bị chạy ngay tức khắc khi có vấn đề gì xảy ra.

Tiểu Hoàng đã nhận thấy có điều khác thường, đứng tại chỗ sửa vài tiếng, cái mũi đen tròn ướt át liên tục động đậy ngửi ngửi. Sau một hồi không thấy chuyện gì xảy ra, Tiểu Hoàng bèn lò dò đi đến bên ấy xem xét. Há miệng ngoạm lấy tay áo người đó kéo ra khỏi bụi rậm. Khi bóng dáng người được Tiểu Hoàng từ từ kéo ra, ta không khỏi kinh ngạc lấy tay che miệng.

Gương mặt yêu mị lúc này trắng bệch, trên môi còn đọng lại một tia máu màu đỏ thẫm, người này là một người ta rất quen. Dù có chết ta cũng không thể quên được gương mặt đó, gương mặt của kẻ đã hạ lệnh dày ta đến nơi này, chính là hoàng đế đáng ghét – Lãnh Ngạo Thiên.

Nhìn thấy gương mặt ấy lòng ta không khỏi chùng xuống. Tại sao hoàng đế lại ở đây? Kinh thành đã xảy ra chuyện gì mà ta không hay biết sao?

Ta thả tay Yến Nhi ra, cùng nàng cất bước đi đến nơi Lãnh Ngạo Thiên đang nằm, tay đặt trước mũi hắc dò xét. Hắc chưa chết, nhưng hơi thở yếu ớt giống như có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Nhìn hắc ta không khỏi nhủ mảy suy nghĩ. Nên cứu hay không nên cứu? Nói thật lòng, ta chỉ muốn vắt hắc tại đây cho sói ăn. Nhưng nghĩ đến phụ thân còn đang đứng giữa bầy lang sói trong triều, nhớ đến nường, còn có... Lệ Dung...

Cẩn rằng quyết định, ta xốc Lãnh Ngạo Thiên lên cho hắc tựa lên một bên vai mình, cùng Yến Nhi nặng nề mang theo hắc đến nhà thầy thuốc duy nhất ở Nam Vân Sơn này, Tần Tử Xuyên.

- Lãnh Ngạo Thiên, Hà My Thiên ta đây không phải là đang cứu ngươi, ta làm vậy là vì phụ thân ta. Còn nợ nần giữa hai chúng ta, sẽ có ngày Hà My Thiên ta tính toán với ngươi sau.

Giữa đường núi gập ghềnh, ta cứ thế cùng Yến Nhi mang theo hoàng đế, vừa nghiêng răng vừa lăm bằm trong miệng, một đường đi thẳng đến nhà Tử Xuyên.

14. Chương 14

Tử Xuyên khi nhìn thấy ta mang theo Lãnh Ngạo Thiên đứng trước cửa nhà thì ngạc nhiên vô cùng. Chàng không hỏi nhiều, vươn tay giúp ta đỡ lấy hoàng đế đưa vào nhà, sau khi rót cho ta một chén trà xong liền đi đến bắt mạch cho Lãnh Ngạo Thiên.

Yến Nhi biết có lẽ tối nay ta cùng nàng sẽ không thể về nhà, bèn mang theo A Tam vào bếp làm cơm tối, chữa lại ba người ta, Tử Xuyên cùng Lãnh Ngạo Thiên trong phòng.

Ta mỉm cười ngắm Tử Xuyên trở tài làm thầy thuốc. Bên cạnh Tử Xuyên ta luôn cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ. Dù chàng làm gì, chỉ cần có thể nhìn thấy chàng, ta đều cảm thấy yên lòng. Cho dù kẻ mà ta ghét nhất đang nằm trước mặt cũng không thể làm ta bận tâm đến.

Ta nhìn Lãnh Ngạo Thiên nằm trên giường, bĩu môi lăm bằm.

- Trước mặt Tử Xuyên, người chỉ là hạt cát

Tử Xuyên nghe thấy, bất đắc dĩ quay lại nhìn ta cười khổ.

- Hắc có thù với nàng sao?

- Không đội trời chung.

Ta nhủ mảy trăm trọng gặt đầu. Tử Xuyên nghe thấy thì bật cười, tay chỉ vào Lãnh Ngạo Thiên đang nằm trên giường.

- Cần ta độc chết hắc giúp nàng hả giận không?

Nhìn Tử Xuyên, ta bĩu môi lắc đầu.

- Không cần, hắc không thể chết. Chàng biết đó là ai không? Hắc là hoàng đế.

Tử Xuyên cười cười đi đến bên cạnh ta, vươn đôi tay thon dài yêu thương xoa đầu ta.

- Ta biết.

- Cái gì?

Ta không tin tưởng vào lỗ tai của mình, giật mình ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tần Tử Xuyên, hi vọng tìm thấy vài ý nghĩ trên đùa trên gương mặt của chàng. Chỉ thấy Tử Xuyên dịu dàng cười với ta. Chàng sai

bước đi đến bên một tủ nhỏ trong phòng, lấy ra từ đó một bộ ngân châm, vừa châm cứu cho Lãnh Ngạo Thiên đang nằm trên giường vừa nhẹ giọng kể.

- Lãnh Ngạo Thiên từ khi còn là thái tử đã mang trong mình kỳ độc. Loại độc này hần mắc phải từ nhỏ, hơn nữa còn là trúng độc lâu dài. Trước khi lên ngôi, hần đã được Nhiếp tướng quân mang đến đây cho ta chữa trị một thời gian. Kỳ độc này rất khó chữa, không phải một hai ngày là có thể trị dứt. Mỗi năm vào khoảng thời gian này, hần đều phải đến đây để cho ta châm cứu cùng phối thuốc. Chuyện này trở thành một trong những bí mật của hoàng đế. Mỗi lần hần đến đây đều có Nhiếp tướng đi cùng, không hiểu sao lần này chỉ có một mình, lại còn bị phát tác độc tính mà ngất xỉu giữa đường như thế.

- Nhiếp tướng?

Lòng ta khê giật thót. Hần cũng cùng đến đây ư? Vậy hần ở đâu? Hoàng đế một mình ngất xỉu giữa đường, có khi nào hần cũng xảy ra chuyện? Ta đang lo lắng trong lòng thì nhìn thấy lông mày Lãnh Ngạo Thiên khê giật. Hần tỉnh? Ta vội chạy đến bên cạnh, cố gắng kèm chế ý muốn lay tỉnh hần, nhìn chăm chăm vào kẻ đang nằm trên giường, cõi lòng dâng lên một cổ ý vị phức tạp.

Một lúc lâu sau khi Tử Xuyên hoàn thành châm cứu, Lãnh Ngạo Thiên cuối cùng cũng động. Hần từ từ mở đôi mắt hoa đào ra quan sát cảnh vật xung quanh. Nhìn thấy Tử Xuyên bên cạnh, Lãnh Ngạo Thiên khê thở hắt một hơi nhẹ nhõm, một lúc sau hần mới chú ý thấy còn có ta ở gần đó, bèn nhoẻn miệng hướng ta cười cười.

Lãnh Ngạo Phong nếu là soái ca thì Lãnh Ngạo Thiên chính là yêu nghiệt. Ngay cả khi trúng độc nằm một chỗ hần vẫn mị hoặc người khác đến nỗi không thể nào chống đỡ được. Nếu là cô gái khác, chắc chắn đã ngay lập tức sà vào lòng hần. Rất tiếc, đối mặt cùng hần là ta, ngoại trừ chán ghét ra, ta đối với hần hoàn toàn không có ý nghĩ gì khác.

- Nhiếp Viễn Phi không đi cùng người sao, hoàng thượng?

- Hà tiểu thư, trăm cứ nghĩ rằng nàng rất hận Nhiếp tướng quân.

Lãnh Ngạo Thiên chớp mắt cười với ta, đôi mắt hoa đào đen láy nhìn thẳng như muốn hỏi ta “Người hận hần, còn hỏi thăm tung tích của hần làm chi?”

Phải, ta hận hần. Hận hần bỏ rơi mẫu thân ta, hận hần bỏ rơi ta. Nhưng ta cũng quan tâm tới hần. Vì hần là cha ta. Ta nắm chặt tay, trừng mắt nhìn thẳng kẻ đang nằm trước mặt, không kiên nhẫn nghiêng rằng.

- Ta hỏi, Nhiếp Viễn Phi đang ở đâu?

Lãnh Ngạo Thiên nhú mày nhìn ta, đáy mắt lóe lên vài tia bất mãn. Đang lúc ta gần như muốn lao tới bóp lấy cổ hần, một bóng dáng màu trắng đã chắn trước mặt ta, bàn tay to lớn ôm ta vào lòng, giọng nói lo lắng kèm theo trách cứ.

- Ngạo Thiên, người nói cho nàng biết đi, nếu không nàng sẽ không thể kèm chế cảm xúc được.

Lãnh Ngạo Thiên trợn tròn mắt nhìn hai ta, gương mặt đầy vẻ khó tin. Sau đó hần liền nhắm mắt nằm vật ra, uể oải nói.

- Nhiếp tướng đang cần đánh lạc hướng vài kẻ nhiều chuyện. Xong việc hần sẽ nhanh chóng đến đây gặp mặt chúng ta.

Nói đến đây, Lãnh Ngạo Thiên chợt mở mắt liếc nhìn ta, không mẫn không nhạt buông thêm một câu.

- Hần luôn trông mong được gặp mặt người. Đừng nên hận hần.

Ta chợt thấy lòng mình thất lại. Hần muốn gặp ta? Không phải hần không muốn đối mặt với ta sao? Hần muốn gặp ta. Nhiếp Viễn Phi muốn gặp ta. Phụ thân ta muốn gặp ta. Vậy, tại sao trước đây hần lại luôn lạnh nhạt với ta? Tại sao phải tỏ ra tuyệt tình với ta?

Tử Xuyên ôm lấy ta, cẩn thận dìu ta bước ra khỏi phòng, bỏ lại Lãnh Ngạo Thiên một mình trong ấy. Hai chúng ta cùng ngồi trước hiên nhà, mắt dõi lên những ngôi sao trên trời. Lòng của ta hiện giờ rối bời, không còn tâm trạng nào để ngắm trăng sao, chỉ cố gắng nép vào trong lòng Tử Xuyên, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ cơ thể chàng.

- Ta không biết nàng cùng Nhiếp tướng quân có quan hệ gì, cũng không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, có điều ta muốn kể cho nàng nghe một câu chuyện. My Thiên, nàng muốn nghe không?

Ta tựa vào lòng Tử Xuyên, khẽ gật đầu, im lặng lắng nghe chàng dịu dàng thì thầm bên tai.

- Khi ta còn nhỏ, trên Nam Vân Sơn chỉ có ta, A Tam cùng sư phụ sinh sống. Lúc đó ta khoảng sáu tuổi. Một hôm ở lưng chừng núi này lại xuất hiện thêm một gia đình nhỏ, họ xây một căn nhà ở phía Đông, sinh sống hạnh phúc ở đó. Ta cùng A Tam vẫn thường hay đi đến nơi đó chơi. Hai vợ chồng đó cũng thường hay đến đây bái phỏng sư phụ ta. Ấn tượng với ta nhất chính là phụ nhân đó. Nàng rất đẹp, rất giỏi võ công, thẳng thắn hào sảng không hề thua kém nam nhân của nàng. Họ ở đây gần hai năm, thưởng thụ cuộc sống an nhàn ở Nam Vân Sơn. Đến một ngày, vị phụ nhân đó nói với ta rằng nàng đã mang thai. Lúc nhìn vào bụng mình, nàng đã cười rất tươi. Ta nghĩ đó là nụ cười hạnh phúc nhất đời của nàng. Sau đó, họ liền rời khỏi nơi này.

- Rất lâu rất lâu sau đó, khi sư phụ ta đã mất, ta gặp lại nam nhân đó, chỉ là không nhìn thấy phụ nhân kia đâu nữa. Nam nhân trước mặt ta trông già đi rất nhiều. Y không còn hay cười như lúc trước, cũng không hề nhắc một câu nào về thê tử trước đây của mình.

- My Thiên, nàng biết không? Nam nhân đó tên là Nhiếp Viễn Phi, phụ nhân đó tên là Nhạc Tiểu My. Biệt viện nàng đang ở chính là nơi mà xưa kia họ từng sinh sống.

Ta bỗng cảm thấy lòng mình như bị một dao chém đứt. Nghe ngào nơi cổ không thể thốt thành lời, hốc mắt nóng hổi lúc này đã nhạt nhòa nước. Nhạc Tiểu My, nàng là mẫu thân thân sinh của ta.

- Mỗi năm khi đưa Lãnh Ngạo Thiên đến đây chữa trị, Nhiếp tướng quân đều đến căn nhà đó tự tay quét dọn từng vật dụng trong nhà. Cho dù không còn ở đó, y cũng không cho phép bất cứ ai được động đến chúng. Mỗi lần trở về kinh thành, Nhiếp tướng quân đều nhờ vả ta giúp y trông nom nơi đó. Vật dụng trong ngôi nhà ấy đều do A Tam cùng ta cách mười ngày lại đến dọn dẹp một lần.

- Lần đầu tiên gặp nàng, khi nghe nàng nói bản thân sinh sống ở ngôi nhà ấy, ta đã ngạc nhiên vô cùng. Sau đó khoảng mấy ngày thì ta nhận được một bức thư từ Nhiếp tướng quân, hi vọng ta sẽ thay y chăm sóc cho nàng. Hắn vẫn luôn lo lắng cho nàng.

Ta vùi đầu vào lòng Tử Xuyên mà khóc. Tại sao trước mặt ta thì lạnh nhạt, sau lưng lại quan tâm ta đến thế. Người đó đối với ta rốt cuộc là yêu hay hận? Ta đối với hắn phải là hận hay yêu? Ta không hiểu, tại sao cư xử với ta lại lạnh nhạt như vậy. Khi đối mặt với hắn, khi nhìn thấy hắn từ miệng Lê Dung biết được ta là con hắn, ta mong muốn hắn gọi ta một tiếng “hài nhi” biết bao nhiêu. Ta chỉ cần một câu nói quan tâm, ta chỉ cần một ánh mắt ấm áp, ta đâu cần gì hơn, tại sao...

Cho đến khi ta đã hoàn toàn thất vọng, hoàn toàn bỏ cuộc, ông trời lại cho ta biết được một câu chuyện sau lưng đó, khiến cho ta hạnh phúc, vui mừng, cùng xót xa...

15. Chương 15

Mấy ngày sau đó, ta như kẻ gốc liên tục ngồi ngẩn người trước nhà Tử Xuyên. Lãnh Ngạo Thiên đã có thể xuống giường tung tăng đi lại. Hắn suốt ngày lôi kéo Tử Xuyên bồi cùng hắn đi dạo thưởng quan uống rượu này nọ. Tử Xuyên chỉ cười cười từ chối hắn, cả ngày cùng ngồi trước hiên nhà bên cạnh ta, khiến cho Lãnh Ngạo Thiên càng xem ta như kẻ thù.

Đến ngày thứ sáu, vừa đúng lúc Tử Xuyên vào nhà pha trà, Lãnh Ngạo Thiên bèn đến dựa vào giàn thuốc phơi trước sân, mặt đối mặt cùng ta, ánh mắt không có tí gì tốt lành. Ta khó chịu trước cái nhìn chăm chăm của hắn, bèn nhíu mày mĩa mai.

- Hoàng thượng, người đây không phải là xem tiểu nữ thành tình địch đó chứ?

Lãnh Ngạo Thiên đầu tiên hơi sững sốt, sau đó liền nhanh chóng tươi cười gian xảo, hướng ta đá đôi lông nheo cong dài của hắn, cất lên một giọng eo éo khó nghe.

- Muội muội, ta chính là ganh tỵ với muội, đừng có suốt ngày tranh giành tình lang với ta chứ, ít nhất cũng phải chia cho ta mấy canh giờ để cùng Xuyên lang uống rượu ngắm hoa.

Khóe miệng ta khẽ giật vài cái. Ấn tượng của ta đối với Lãnh Ngạo Thiên luôn không tốt. Xưa vậy nay cũng vậy. Không cần biết hắn có ý giúp ta hay thực sự muốn dày ả ta, ta vẫn luôn không thích hắn.

- Nè, dù sao ta cũng là ân nhân của ngươi, không lẽ ngươi đối xử với ân nhân của mình như vậy sao?

Ta quay mặt đi chỗ khác, quyết tâm không thèm nhìn đến Lãnh Ngạo Thiên trước mặt. Cho dù biết hắn thật không dày ả ta thì như thế nào? So với Duyệt Lăng Vương, một chút khí khái nam nhi cũng không bằng, suốt ngày không lả nhải phàn nàn như đàn bà thì cũng rong ruổi uống rượu ngắm hoa. Nói chung, trong suy nghĩ của ta, hắn không phải là nam nhân tốt.

Lãnh Ngạo Thiên thấy ta không đếm xỉa tới hắn bèn thu lại vẻ cợt nhả, xòe cây quạt trong tay ra một cách tiêu sái, để ở trước ngực nhẹ nhàng phe phẩy. Tóc mai rủ dài hai bên má, theo từng cơn gió bay phất phơ trong nắng xuân, đẹp đến xuất trần.

- Hà My Thiên, đừng tiếp tục bày ra bộ dáng đó trước mặt trẫm. Ân oán nàng cùng người khác lừa gạt trẫm còn chưa có tính toán đâu. Sức chịu đựng của con người là có hạn. Trẫm tự thấy bản thân mình đã rất nhân nhượng nàng rồi đấy.

Lòng ta đột nhiên thất lại, mồ hôi không biết từ khi nào đã túa ra ướt đầm áo, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

- Biết... hoàng thượng... người biết gì?

Lãnh Ngạo Thiên chợt nghiêm mặt, từng bước tiến tới áp sát vào ta. Gương mặt yêu mị của hắn lúc này đã gần ta trong gang tấc. Không ngờ nam nhân này cũng có lúc tỏa ra uy áp áp bách người khác đến như vậy. Ta không khỏi hoảng sợ muốn lùi lại. Đây gọi là long uy sao?

- Hà My Thiên, ngươi biết vì sao trẫm lại ở đây không? Là vì bị hạ độc. Kinh nghiệm một lần bị độc hại có thể khiến trẫm không thể không đề phòng sao? Cho dù là mê hương trẫm cũng phải phòng! Đừng tưởng Linh Phân kia dùng mê hương thì có thể qua mắt được trẫm. Trẫm chỉ là mắt nhắm mắt mở cho các người một con đường sống mà thôi. Thất trình trước khi tiến cung, dám sử dụng mê hương với trẫm, lại còn lừa gạt hoàng đế giả mạo long thai. Hừ, bao nhiêu đó cũng đủ để Nhiếp gia cùng Hà gia chôn cùng các người rồi.

- Trong mắt các người trẫm là người như thế nào? Các người nghĩ gì, tưởng rằng trẫm không biết sao? Hôn quân vô đạo, ăn trôi trác táng, tham tài tham sắc, đúng không?

Ánh mắt hồ li của Lãnh Ngạo Thiên nhìn thẳng vào đôi mắt của ta, khiến ta không tài nào dời mắt cùng hắn. Ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn như vậy. Có lẽ ngay cả phi tần trong cung, cả Lệ dung cũng chưa từng thấy hắn như thế. Rốt cuộc hắn là loại người gì? Đại trí giả ngu dần?

- Ta... đúng.

Ta nuốt nước miếng trả lời Lãnh Ngạo Thiên. Ta đúng đã từng nghĩ như thế, hơn nữa còn từng nhạo báng hắn, khinh miệt hắn. Ta lo lắng đợi chờ nhận lấy cơn tức giận từ Lãnh Ngạo Thiên, nhưng không, khi ta ngược nhìn hắn một lần nữa, chỉ thấy gương mặt hồ li đó đang mỉm cười nhìn ta.

Lãnh Ngạo Thiên buông tha ta ra, đứng thẳng người dậy, nhẹ thở dài một hơi như được giải thoát, sau đó lại cười to thoải mái, vừa phe phẩy chiếc quạt trong tay vừa sải bước đi ra khỏi vườn nhà.

- Ha ha thoải mái! Trút hết nỗi lòng cảm giác thật là thoải mái! Nhẹ lòng! Nhẹ lòng thật, ha ha.

Ta trừng mắt dõi theo bóng dáng Lãnh Ngạo Thiên, lòng không ngừng cảm khái. Người trong hoàng tộc không phải ai cũng đều có thể dễ dàng đoán được. Nhìn bóng dáng đang dần khuất của Lãnh Ngạo Thiên, ta không khỏi cảm thấy trong lòng dâng lên một hồi suy nghĩ phức tạp.

- My Thiên.

Ta giật mình xoay đầu, nhìn thấy Tử Xuyên đang từ trong nhà bước ra, tay mang theo một khay trà cùng một đĩa mứt trái cây. Chàng mỉm cười ngồi xuống bên cạnh ta, tay đưa vào miệng ta một quả mứt ngọt bùi.

- Mới vừa gây với Ngạo Thiên sao?

Ta ậm ừ giật đầu, nhận lấy chung trà từ tay Tử Xuyên.

- Tử Xuyên, chàng nói xem, rốt cuộc hoàng thượng là loại người gì?

- Là một kẻ lưu manh.

- Cái gì?

Ta trợn tròn mắt nhìn Tử Xuyên, không hề nghĩ đến câu trả lời của chàng lại là như thế. Hoàng thượng lưu manh sao? Nói câu này xong có khi nào sẽ bị chém đầu không? Ta theo bản năng đưa tay sờ vào cổ mình, mắt đảo đảo nhìn quanh xem có bóng dáng của Lãnh Ngạo Thiên xung quanh đây không.

Tử Xuyên thấy bộ dạng sợ sệt của ta thì thoáng cười to vài tiếng, mắt xa xăm nhìn về phía xa.

- Sống ở trên đời chuyện phải đoán có rất nhiều. Nếu như phải tốn tinh lực để suy đoán người khác nghĩ gì làm gì, chi bằng để dành đó mà sống cuộc sống của riêng mình. Vui cùng đất trời, khoái hoạt sơn lâm.

Ta nhìn Tử Xuyên, nhìn lại chén trà trong tay mình, rồi lại nhìn Tử Xuyên, nhỏ giọng hỏi.

- Tử Xuyên, chàng sẽ mãi mãi ở nơi này, đúng không?

Tử Xuyên yên lặng nhìn ta, khóe môi cong cong phẳng phất như mỉm cười, đôi mắt như sóng nước vỗ bờ dịu dàng trấn an ta. Chàng vươn tay ôn nhu vén lại những sợi tóc đang bay phất phơ của ta.

- Nếu nàng muốn ở nơi này mãi mãi, ta cũng sẽ ở lại cùng nàng mãi mãi.

Ta mỉm cười nhìn Tử Xuyên, lòng thấy ấm áp vô bờ. Ta vươn bàn tay nhỏ bé của mình nắm lấy bàn tay to lớn của chàng, lòng thầm nhủ cả cuộc đời này sẽ không bao giờ buông ra.

...

Hai ngày sau đó rốt cuộc phụ thân ta cũng đến nơi. Người lúc này không giống như khi trước đối diện với cả ngàn quân lính, hiện tại đang run run ôm chặt lấy ta là một người cha thực thụ, phụ thân thực sự của ta.

Phụ thân ôm chặt lấy ta, miệng không ngừng nói “Tốt, tốt”, đôi mắt già nua nhạt nhòa vài giọt lệ. Cả cuộc đời này phụ thân vẫn yêu nhất là mẫu thân ta. Nhưng người lại không thể bảo vệ mẫu thân, lại càng không thể nuôi dưỡng cốt nhục của hai người, đó chính là tiếc nuối lớn nhất trong đời phụ thân.

Vào đêm trước ngày xử án ta, Lãnh Ngạo Thiên sau khi nghe được thông tin cáo mật từ Lệ Dung liền triệu kiến phụ thân ta vào. Hai người cùng nhau bày mưu mang ta đến đây. Thứ nhất là để tránh khỏi sự trả thù của đại phu nhân – vợ cả của phụ thân. Thứ hai là giúp ta thoát tội mưu hại hoàng tử. Thứ ba, có lẽ là muốn giao ta cho Tử Xuyên.

Ngày gặp mặt hôm đó, ta cùng phụ thân lần đầu tiên ở cùng nhau trò chuyện suốt đêm, bởi cùng hai chúng ta còn có Tử Xuyên. Chàng vẫn như mọi khi, ngồi ở một bên nhẹ mỉm cười, dịu dàng pha trà cho ta thưởng thức.

Vào một buổi sáng đẹp trời, rốt cuộc Lãnh Ngạo Thiên cùng phụ thân ta cũng phải rời đi. Dưới chân núi Nam Vân, ta ôm lấy phụ thân lưu luyến không muốn rời. Phụ thân yêu thương vỗ về ta.

- Thiên nhi yên tâm, phụ thân sẽ tranh thủ thời gian thường xuyên đến thăm con. Ta cũng sẽ chuyển lời nhắn của con đến cho lão Hà. Nếu hần biết được con có được cuộc sống tự do tự tại như bây giờ, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng.

Ta sụt sùi cúi đầu khẽ “vâng” một tiếng. Phụ thân tươi cười yêu thương nắm lấy tay ta đặt vào tay Tử Xuyên, ánh mắt lo lắng nhìn chàng.

- Tử Xuyên, Thiên nhi đành trông cậy vào người.

Tử Xuyên không trả lời, chỉ mỉm cười gật nhẹ đầu. Phụ thân ta thấy vậy thì thở dài an lòng, vỗ vỗ vai Tử Xuyên, chăm chú nhìn ta một lúc mới ngậm ngùi quay đầu lên ngựa rời đi. Lãnh Ngạo Thiên bên cạnh cũng mỉm cười hướng ta vẫy tay.

- Nha đầu xấu xí, năm sau chúng ta lại gặp nhau, hi vọng lúc đó người sẽ đẹp lên một chút, đừng làm cho trẫm thất vọng.

Sau đó cả hai cùng thúc ngựa chạy thật nhanh về nơi xa. Ta cùng Tử Xuyên vẫn đứng nơi đó dõi theo hình bóng Lãnh Ngạo Thiên cùng phụ thân, cho tới khi cả hai đều đã khuất đi nơi cuối chân trời mới xoay người trở về. Ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện, không khỏi sợ hãi “A” lên một tiếng.

Tử Xuyên nghe thấy liền dừng lại hướng ta lo lắng hỏi han.

- Nàng sao vậy?

Ta chớp chớp mắt, cười khổ kể cho chàng nghe về chuyện ta từng tặng cho Duyệt Lăng vương gia một con mèo, liệu có khi nào sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Tử Xuyên nghe xong thì phì cười, đưa tay gõ vào đầu ta một cái.

- Tiểu yêu quái, nàng thật biết cách mang đến rắc rối cho Ngạo Thiên. Bất quá nàng cứ yên tâm, một chút rắc rối này không làm gì được tên lưu manh đó đâu. Có khi hắn còn nhân dịp này thả Linh Phân đi cũng không chừng.

- Thật sao?

Ta nghi ngờ nhìn Tử Xuyên, lòng không khỏi có một chút trông mong. Nếu Linh Phân cũng có thể sống hạnh phúc bên cạnh mèo nhỏ thì thật may mắn. Nghĩ đến Linh Phân, lòng ta lại thấy một trận nao nao. Nàng thật sự khổ hơn ta rất nhiều. Thật mong sẽ tìm được hạnh phúc dành cho riêng mình.

Ta tựa vào lòng Tử Xuyên, tham lam giành lấy hơi ấm từ người chàng, tay nắm chặt vạt áo chàng không muốn rời xa, cùng chàng bước từng bước trở về nhà.

Trong ánh nến lập lòe mờ ảo chiếu rọi căn phòng thoang thoảng hương thơm, giữa những tấm rèm che may từ lụa đỏ, trên chiếc giường bạch ngọc trải gấm là ta cùng Tử Xuyên đang quấn quýt lấy nhau.

Tử Xuyên nặng nề thở từng hơi khó nhọc, cất giọng nói khàn khàn dịu dàng hỏi ta

- Nàng có đau không?

- Một chút

Ta đỏ mặt thành thật trả lời

- Ta sẽ thật nhẹ nhàng.

Chàng ôn nhu cúi xuống đặt một nụ hôn lên vầng trán đã lấm tấm mồ hôi của ta, nhẹ giọng trấn an.

- Ừ.

Ta gật đầu trấn an hắn, cũng là tự trấn an mình.

* * *

Ngọt ngào như hương cây

Êm đềm như suối chảy.

Cứ thế, giữa những cơn gió lạnh buổi đêm, dưới sự chứng kiến của ông sao cùng mặt trăng vắt vẻo trên trời, trong dàn đồng ca của đàn côn trùng tìm người bầu bạn, ta và Tử Xuyên chính thức là của nhau, bên cạnh nhau, ôm lấy nhau, sưởi ấm cho nhau.

Rồi sau này mỗi đêm đều như vậy

Rồi sau này ta có những đứa con

Rồi sau này trên tay ta cũng bồng những đứa cháu, ta lại cùng chàng nắm tay nhau dỗi theo lũ trẻ, cùng chàng quần quít bên nhau dưới lòng đất mẹ bình yên, mang theo tình yêu vĩnh cửu trường tồn, cùng hóa thành xương trắng, cùng trở về cát bụi, mãi mãi bên nhau kiếp kiếp đời đời.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-giai-nhan>